

Rose

พินกวน
ผู้ชำระวิญญาณ

判官

1

木苏里

มู่ซูหลี่

เขียน

isamare

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

พันกวน ผู้ชำระวิญญาณ เป็นนิยายแฟนตาซี ผลงานของมูซูหฺลี บอกเล่าเรื่องราวสายตระกูลของผู้ชำระวิญญาณ หรือ “พันกวน” และภารกิจที่ต้องทำในการปลดปล่อยวิญญาณผู้จากไป สายตระกูลผู้ชำระวิญญาณ มีปฐมาจารย์ผู้มีฝีมือเยี่ยมยอดนามว่า “**เงินปู้เต้า**” แต่น่าแปลกที่ทุกคนต่างหวาดกลัวที่จะพูดถึงปฐมาจารย์ผู้นี้

เหวินสือ ผู้ชำระวิญญาณสายวิชาหุ่นเชิด เป็นคนอายุพันปีที่ไม่มีวันตาย เขาตื่นขึ้นมาจากประตูไร้ลักษณะเพื่อตามหาชิ้นส่วนร่างวิญญาณของตัวเอง ในการกลับมาครั้งที่ 12 เขาพบว่าสายสืบทอดของตัวเองได้ขาดลง และได้พบกับ **เซี่ยเวิน** บุคคลลึกลับสายตระกูลผู้ชำระวิญญาณ เขามีภาพลักษณ์อ่อนแอไร้โรค ไร้ฝีมือ และถูกลบชื่อออกจากรายชื่อผู้ชำระวิญญาณ

เหวินสือทั้งรู้สึกคุ้นเคย และสงสัยว่าเซี่ยเวินอาจมีความเกี่ยวข้องอะไรบางอย่างกับร่างวิญญาณที่หายไปของตน จึงเริ่มทำการค้นหา และนำไปสู่การร่วมมือกันในภารกิจปลดปล่อยวิญญาณผู้อัสถุ พร้อมกับความจริงบางอย่างที่ค่อยๆ เปิดเผยออกมา

Rose

จากใจนักเขียน

70. 泰国的读者朋友,

很高兴判定这个故事要跟你们见面了, 非常期待你们的反馈, 希望会喜欢它~^

กดอ่าน
掃

ถึงเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย
ดีใจมากเลยค่ะที่ทุกคนจะได้อ่านเรื่อง "พันกวน" กันแล้ว
คาดหวังเสียงตอบรับจากทุกคนมากๆ หวังว่าจะชอบกันนะคะ ^.^

- มูซุหลิ

จากใจผู้แปล

พันกวน ผู้ชำระวิญญาน เป็นผลงานของคุณผู้ชู้หฺลี่ที่ผู้แปลชอบมากที่สุด และเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับโอกาสถ่ายทอดผลงานเรื่องนี้เป็นฉบับภาษาไทย ต้องขอบคุณทางกองบรรณาธิการที่มอบโอกาสแสนล้ำค่านี้ให้ด้วยนะคะ

สำหรับพันกวน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้มีหน้าที่ปลดปล่อยดวงวิญญานที่ยังอาวรณ์ยึดติดให้ลาจากโลกนี้ไปอย่างหมดหวัง ซึ่งเราทุกคนหลีกเลี่ยงความตายไม่ได้ และไม่ว่าใครต่างก็ต้องเคยสูญเสียผู้เป็นที่รัก ตัวผู้แปลเองก็เช่นกันค่ะ แต่คุณผู้ชู้หฺลี่ปลอบประโลมทั้งผู้ล่วงลับและคนที่ยังมีชีวิตอยู่ผ่านผลงานเรื่องนี้ได้อย่างอ่อนโยนละเอียดละไมมาก เป็นจุดที่ผู้แปลประทับใจมากที่สุดในเรื่องนี้ค่ะ

แต่ถึงอย่างนั้น ปมปริศนาของตัวละครหลักและรองก็เข้มข้นไม่แพ้กันเล่าเรื่องได้อย่างมีชั้นเชิงน่าติดตาม ประုံผสมครบทุกรสได้ลงตัวมาก มาร้อฟื้นความทรงจำและร่วมหาคำตอบไปพร้อม ๆ กับเหล่าตัวละครด้วยกันนะคะ

ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่านค่ะ

isamare
(อีส์แอมอาร์)

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- *Body Horror*

(ความสยดสยองจากการกลายสภาพของร่างกาย)

- *Corpse* (ศพ)

- *Death* (การตาย)

- *Murder* (การฆาตกรรม)

- *Ghost* (ผีและวิญญาณ)

นักอ่าน

‘พีเหวิน บอกฉันว่าเขาคือคนที่ไม่มียันตาย ทุกครั้งที่หลับตาลง ผ่านกาลเวลาไปหลายปี ก็จะมีวันหนึ่งที่ต้องเดินออกมาจากประตูไร้ลักษณะเสมอ เทศกาลชิงหมิง¹ ปี 1921 ที่เทียนจินเว่ย² ฉันจำได้ว่าฝนตกหนักมาก เขาออกมาจากประตูไร้ลักษณะเป็นครั้งที่ 11 เนื้อตัวเต็มไปด้วยเลือด ฉันรีบไปรับเขา แล้วอดถามคำถามหนึ่งไม่ได้

ฉันถามว่าทำไมต้องลำบากด้วย ในเมื่อจากไปแล้ว ทำไมยังต้องหวนกลับมาเสมอ ยังปล่อยวางใครไม่ได้หรือ

เขาดูเข้าถึงยากเหมือนในคำรำลือ ไม่สนใจฉันสักนิด หันหลังเดินไปเลย แต่เดินได้ไม่กี่ก้าวก็หันกลับมาถามว่ามีอะไรให้กินไหม

ต่อมาภายหลังฉันอ่านจากหนังสือเก่า ๆ จึงได้รู้ว่าเส้นทางของผู้ชำระวิญญาณนั้นต้องมีร่างกายบริสุทธิ์ ไม่เอนเอียง สิ่งที่พึงบำเพ็ญคือการไร้ห้วง ไร้พันธะ ไร้สิ่งยึดติด คำถามที่ฉันถามไปวันนั้นเหลวไหลลื่นดี สงสัยอ่านนิยายมากเกินไป

¹ หรือ “เซ็งเม้ง” คือเทศกาลรำลึกถึงบรรพบุรุษ ลูกหลานซึ่งยังมีชีวิตอยู่ จะมาปิดกวาดกราบไหว้สุสานบรรพบุรุษในช่วงวันที่ 4-6 เมษายนตามปฏิทินจันทรคติ

² อีกชื่อหนึ่งของนครเทียนจิน สมัยราชวงศ์หมิงคำว่า “เว่ย” (卫) หมายถึงฐานตั้งมั่นทางการทหาร ซึ่งเทียนจินเคยถูกยกให้เป็นฐานตั้งมั่นทางการทหารในสมัยจักรพรรดิหย่งเล่อแห่งราชวงศ์หมิง จึงเรียกว่าเทียนจินเว่ย

ช่วงกัวอวี่³ ปีนี้ ฉันเป็นคนส่งเขาเองเหมือนเดิมโดยเผากระดาษสองกระดาษ จุดธูปเจ็ดดอก รูปร่างหน้าตาเขาไม่เปลี่ยนไปเลย ยังคงเหมือนตอนที่ฉันไปรับเขาเมื่อปีนั้นทุกประการ

ต้นหมยขาวที่ภูเขาด้านหลังออกดอกบานสะพรั่งแล้วสามกิ่ง ไม่รู้ว่าครั้งนี้เขาจะได้หลับสบายไปกี่ปี

วันที่ 25 เมษายน 1995 ฟนแทกหน้า

เลิ่นเจียว ณ ซื่ออัน

“ยี่สิบห้าปี”

“อะไรวะ” คนขับรถทวนซ้ำเสียงสูงโดยไม่รู้ตัว

ชิงหมิงปีนี้ หนิงโจวฝนตกหนักเช่นกัน กวาร์รถแท็กซี่จะขับอ้อมเขาเจียงจวินออกมาฟ้าก็มืดแล้ว วิทยุข่าวจราจรเตือน “ฝนตกถนนลื่นโปรดระมัดระวังทางข้างหน้า” เป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ แต่คนขับรถกลับมองผู้โดยสารที่เบาะหลังบ่อยๆอย่างอดไม่ได้

เขารับผู้โดยสารแปลกๆ มาสองคน เป็นคนแก่กับเด็ก

เด็กผู้ชายผมมมมาก อายุน่าจะราวๆ หกเจ็ดขวบ แต่กลับสวมเสื้อยืดตัวหลวมโคร่ง ทำทางเหมือนทกล้มที่ไหนดมา ตัวเปียกปอนตั้งแต่หัวจดเท้า เปียกน้ำฝนครึ่งหนึ่ง ชุ่มน้ำโคลนอีกครั้งหนึ่ง ก่อนขึ้นรถ คนขับรื้อหาผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ให้ แต่เขาไม่เอ่ยขอบคุณสักคำ

พูดให้ถูกคือเขาไม่เปิดปากพูดเลย จนกระทั่งตอนที่อยู่ๆ เขาโผล่ออกมาประโยคหนึ่ง เสียงนั้นทั้งทุ้มและเย็นชา ไม่มีความไร้เดียงสา ไม่เหมือนเด็กเอาเสียเลย

คนขับรถคิดว่าตัวเองฟังผิด จึงถามอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ “เจ้าหนู เธอเป็นคนพูดเหรอ”

³ แปลตามตัวอักษรคือ “ฝนฤดูพืช” เป็นฤดูลักษณะที่ 6 ใน 24 ฤดูลักษณะของจีน เป็นช่วงที่อุณหภูมิและปริมาณน้ำฝนเหมาะแก่การทำเกษตรกรรม โดยจะอยู่ระหว่างวันที่ 20 เมษายน - 4 พฤษภาคมของทุกปี

เด็กชายไม่ตอบ เพียงแค่มองเขา รูม่านตาที่สะท้อนบนกระจกมองหลัง
ทั้งขยายใหญ่และดำมืด

คนขับรถเสริม “เมื่อก็เสียงวิทยุดังไปหน่อย อาได้ยินไม่ชัด ได้ยินว่า
ยี่สิบห้าหรือห้าปีอะไรสักอย่าง”

เด็กชายยังคงเงิบ

คนขับรถหัวเราะแห้งๆ “เจ้าหนู?”

สงสัยเด็กชายคงถูกใครดิงกุกุแจไซลานออกเสียแล้ว

ในที่สุดชายชราซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ทนดูต่อไปไม่ไหว จึงตอบยิ้มๆ ว่า
“เขาตอบฉันนะ”

คนขับรถได้ยินแบบนี้ก็ยิ่งสงสัยกว่าเดิม “เมื่อก็คุณก็พูดด้วยเหวอ
ตั้งแต่ขับขึ้นเขามา ผมว่าผมเหมือนจะมีปัญหา”

“เปล่าหรือก” ชายชราลูบแหวนโบราณบนนิ้วชี้ ท้องนิ้วแห้งเหี่ยวลูบ
ตัวอักษร ‘เสิ่นเฉียว’ บนแหวน พลางเอ่ย “เมื่อก็ไม่ได้พูด เป็นคำถาม
ก่อนหน้านั้นนะ”

คนขับรถร้อง “อ้อ”

เขาไม่รู้ว่าคำว่า “ก่อนหน้านั้น” ยาวนานแค่ไหน ถ้ารู้คงร้อง “อ้อ”
ไม่ออก

ละแวกเขาเจียงจวินมีเรื่องเล่าลือสารพัด ปกติไม่มีใครอยากมาที่นี่
แต่เนื่องจากช่วงนี้ลูกค้าน้อย พอมีเสียงเตือนจากดีดี⁴ เขาจึงกดตอบรับทันที
พอรับมาแล้วถึงรู้สึกเสียใจทีหลัง

แถวนี้ไม่มีไฟถนน มีเพียงแถบสะท้อนแสงจางๆ บนราวกัน และ
เนื่องจากฝนตกหนักมาก เงาไม้สองข้างทางโหวเอนดูแล้วเหมือนเส้นผม
ที่ห้อยปรกลงมา

บางครั้งเหลือบมองกระจกมองหลัง ก็รู้สึกว่ามีผู้โดยสารสองคน
ที่เบาะหลังหน้าซัดเหมือนกระดาด

คนขับรถทอ้งโนใจว่านี่เป็นผลจากจิตปรุงแต่ง...เป็นจิตปรุงแต่ง แต่

⁴ ดีดีแอป (DiDi Application) เป็นแอปพลิเคชันเรียกรถใหญ่ที่สุดของจีน

ก็อดชนลุกไม่ได้ จึงต้องหาเรื่องชวนคุยเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ แต่กลับกลายเป็นว่ายิ่งคุยยิ่งหลอน...

เขากลามชายชราที่เบาะหลัง “ออกมาทำอะไรบนเขาในวันที่อากาศเลวร้ายแบบนี้ครับ แกวนี่เรียกรถยากนะ”

ชายชราหน้าตาใจดีมีเมตตา มองเด็กชายข้างกายแล้วตอบ “ยากก็จริงแต่ช่วยไม่ได้ ฉันต้องมารับเขา”

คนขับรถ “...อ้อ”

เขาไม่กล้าถามต่อว่าทำไมเด็กตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งถึงต้องรอให้คนมารับบนเขาด้วย ได้แต่เปลี่ยนเรื่องพูด “ฝนตกหนักจริง ๆ ช่วงนี้อุณหภูมิลดลงด้วย เด็กสวมเสื้อบางแบบนี้จะหนาวเจ็บลา ให้ผมปรับแอร์มั๊ย”

ชายชรายังคงยิ้ม สายหน้าตอบว่า “เขาหนาวไม่เป็นหรอก”

คนขับรถ “...อ้อ”

คำว่า “หนาวไม่เป็น” คงความหมายเดียวกับ “ไม่หนาว” สิเนะ เขาคิดแบบนี้ แต่เหงือกกลับผุดซึ่มออกมาแล้ว

เขาถูฝ่ามือกับขาทางแกงอย่างกระอักกระอ่วน มองกระจกมองหลังอีกครั้ง ทำเป็นชวนคุยด้วยน้ำเสียงร่าเริง “หลานชายคุณหน้าตาดีจริง ๆ มองปุ๊บก็รู้เลยว่าโตขึ้นต้องหล่อแน่ ผิวก็ขาว...”

ชาวจนซัดแล้ว

“...ก็ขอบแล้วครับ ถึงวัยเข้าโรงเรียนแล้วมั้ง?”

ในที่สุดเด็กชายที่นั่งก้มหน้าบนเบาะหลังมาตลอดก็ทนฟังไม่ไหวอีกต่อไป เงยหน้าจ้องคนขับรถผ่านกระจกมองหลังไม่กี่วินาที จากนั้นเสียงท็องก็ร้องดังโครก

หยดน้ำไหลลงมาจากปลายผมสีดำเหมือนขนนกกา เขาเสียวริมฝีปากที่แห้งแตกแล้วเอ๋อ “ขับเร็ว ๆ ผมทิวแล้ว”

เสียงเป็นเด็กซัด ๆ แต่ว่าทั้งเย็นชาและทุ้มต่ำ

ไม่รู้คนขับรถคิดโยงกับเรื่องอะไรถึงได้ตกใจกลัวฉี่แทบราด จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีกเลย

สุดท้ายรถแท็กซี่มาถึงหมิงหฺวาผู้ได้อย่างไรไม่มีใครรู้ แต่จากปกติ

ที่ต้องขับรถสี่ลืบนานาที่ ครั้งนี้ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

หมิงหฺวาผู้คือหมู่บ้านวิลล่าที่บุกเบิกพัฒนาขึ้นแห่งแรกในหนึ่งโจวแรกเริ่มได้รับความนิยมเป็นที่สนใจอย่างมาก เพราะข้างๆ จะสร้างธิมพาร์กกับอุทยานทุ่งน้ำ⁵ ไม่คิดว่าธิมพาร์กสร้างมาได้สามปีอยู่ๆ ก็ถูกทิ้งร้างทิ้งที่ยังไม่เสร็จ อุทยานทุ่งน้ำก็ขาดเงินทุน หมิงหฺวาผู้จึงพลอยได้รับผลกระทบไปด้วย จากที่เคยเป็นที่แย่งชิงจับจองไม่ถามไถ่ราคาของคณนั้บหมื่น

แพงนั้นแพงจริง ร้างก็ร้างจริง

ประตูที่ทางหมู่บ้านใช้ประจำคือประตูทิศเหนือ แต่ชายชรากลับให้แท็กซึ่งจอดที่ประตูทิศตะวันตก แล้วตัวเองก็ลงไปก่อน

คนขับรถรอดูไม่ไหวแล้ว หากเขามีความกล้าสักนิด ชะโงกหน้าออกไปมองก็จะพบว่าท่าทางของชายชราพิกลมาก การเคลื่อนไหวดูติดๆ ขัดๆ ข้อศอกมักจะยกขึ้นสูง เหมือนถูกอะไรบางอย่างดึงไว้ให้ขยับได้

ชายชราพาตรึมไ้บนไหล่อย่างแข็งทื่อ ล้วงหยิบกระดาษเงินแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วจุดไฟเผา

แผ่นกระดาษเงินหดหายกลายเป็นถ้ำในพริบตา ประกายไฟบิดพลิ้วมองเห็นร่องรอยอักษรสองตัววางๆ เขียนว่า ‘เหวินลือ’

ตอนนี้เองชายชราจึงก๊วกมือเรียกคนในรถ “ประตูนี้ผ่านได้แล้ว”

ตอนที่เหวินลือลงจากรถก็ไม่ได้อยู่ในรูปร่างของเด็กอีกต่อไป แต่อยู่ในร่างเด็กหนุ่มอายุราวสิบห้าสิบหกปี เลื้อยที่เคยหลวมโพรกพอดีตัวขึ้น มีเพียงกางเกงที่ยังยาวรุ่มร่าม

แต่เจ้าตัวไม่สนใจ เพียงยื่นมือไปคว่ำร่มบนไหล่ชายชรา ร่มสีดำเอียงบังสายฝนเย็นเฉียบที่สาดเข้ามา เขาพยักพยิตให้ชายชราพลงเอ่ย “ฉันไม่รู้ทาง นายนำไป”

⁵ Wetland Park มาจากแนวคิดของพื้นที่ชุ่มน้ำ (wetland) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีน้ำคลุมผิวดิน โดยน้ำจะมีระดับไม่ลึก แสงแดดส่องถึง เป็นพื้นที่ที่สมดุลต่อระบบนิเวศในหลายที่จึงเกิดเป็นแนวคิดสร้างสวนแบบพื้นที่ชุ่มน้ำขึ้นมา

นี่เป็นครั้งที่ 12 ที่เขาออกมาจากประตูไร่ลักษณะ ทุกครั้งต้องมีคนนำทางเสมอ

เส้นเขียวเคยมารับเขาสองครั้ง ครั้งก่อนเส้นเขียวเพิ่งอายุสิบแปดปี สวมเสื้อหมากว่า⁶ ผ่าแพรกับหมวกทรงเปลือกแดงโม⁷ ที่แข็งและเรียบ เดินเข้ามาเรียกเขาว่า “พี่เหวิน” แล้วหลังจากนั้นก็ถามคำถามง่ๆกับเขา

ครั้งนี้เส้นเขียวดูราวกับเป็นปู่เขาได้ จะให้เรียก “พี่เหวิน” ต่อหน้าคนนอกก็ไม่สะดวก ดีไม่ดีอาจทำให้คนตกใจเอาได้

แต่ถึงแม้จะระวังแล้ว คนขับรถก็ยังตกใจมากอยู่ดี

ตอนที่ผ่านเข้าประตูใหญ่มาก็ได้ยินเสียงส่วนน่า⁸ ดังแว่วมาจากทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของหมู่บ้าน

ดังภาซิดกล่าวไว้ ไม่มีผู้ใดที่ลึ้นน่าเป่าให้หายไปไม่ได้ คนขับแท็กซี่ถูกเสียงเป่านั้นดึงสติกลับมา เขาเหยียบคันเร่งมิด ชิ่งออกไปกลายเป็นเงาท่ามกลางสายฝน เพียงพริบตาก็หายวับไป

เหวินสือเก็บสายตากลับมาแล้วเลียมุมปากอีกครั้ง ในเวลาเพียงไม่กี่นาทีเขาตัวสูงชันมาก รอยพับขาทางเก่งที่ทบซ้อนกันกรอมข้อเท้ายืดคลายจนสุด เขาอยู่ในร่างชายหนุ่มแล้ว

“พี่หิวจริง ๆ เหรอ” เส้นเขียวถาม

“นายคิดว่าไงล่ะ”

“น่าเสียดายจัง” ชายชราถอนหายใจแผ่วเบา

“ทำไม”

⁶ เสื้อคลุมตัวสั้นที่มักสวมใส่ในสมัยราชวงศ์ซิง ช่วงแรกลักษณะจะเป็นทรงคอกกลม ภายหลังปรับเป็นคอตั้งขึ้น มีทั้งแบบติดกระดุมผ่าหน้า และแบบป้ายข้าง

⁷ “กวางผีเม่า” คือหมวกทรงกลมที่ครอบรับรูปกับกะโหลกศีรษะพอดี ลักษณะเหมือนเอาเปลือกแดงโม (กวางผี) มาครอบบนหัว จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

⁸ เครื่องเป่าจำพวกปี่ของจีน ส่วนมากใช้บรรเลงเป็นเครื่องนำ มักใช้ประกอบกับเครื่องประกอบจังหวะจำพวกโหม่งหรือกลอง นิยมบรรเลงประกอบการแสดงอุปรากรพื้นเมือง การร้องรำต่างๆ พิธีแต่งงาน งานเฉลิมฉลองทั่วไป ตลอดจนถึงพิธีศพ

“คราวนี้พี่ต้องทำอะไรกินเองแล้วละ”

เหวินลือเดินตามเขาลัดเลาะรอบสวน แล้วใช้ทางเล็กเดินไปทางทิศตะวันออก ยังไม่ทันถามอีกฝ่ายว่าเพราะอะไร ก็ได้ยินเสียงลัวน่ากับฮ่องและกลองดั่งอึ้งอลเสียก่อน

ฝนไม่ซาลงเลย อากาศหนักอึ้งด้วยความชื้น แต่ยังคงได้กลิ่นควันธูปและเงินกระดาษจางๆ คนธรรมดาทั่วไปแยกแยะกลิ่นไม่ออก แต่เหวินลือแยกออก นี่เป็นกลิ่นที่คุ้นเคยมาก เป็นกลิ่นของตระกูลเสี้ยน

“ผมรับเลี้ยงเด็กคนหนึ่งมารับช่วงต่อ” เสี้ยนเฉียวมองไปยังวิลล่าเบื้องหน้า แล้วเอ่ยต่อ “เลี้ยงมาเองกับมือ เหมือนผมตอนเด็กๆ เลย ปีนี้อายุสิบแปดแล้ว นอกจากขวัญอ่อนไปหน่อย อย่างอื่นก็ไม่แยء”

เหวินลือ “...”

เขาอดย้อนถามไม่ได้ “นายรับเลี้ยงเด็กขวัญอ่อนมาทำงานนี้?”

เสี้ยนเฉียวเถียงกลับ “ตอนรับมาเลี้ยง ผมจะรู้ได้ยังไงว่าเขาขวัญอ่อนแบบนี้”

เหวินลือ “งั้นนายก็สุดยอดเลย”

เสี้ยนเฉียว “ชมเกินไปแล้ว”

เหวินลือ “...”

เห็นแก่ที่ตอนนี้ นายแก่แล้วเลยตีไม่ได้หรอกนะ เหวินลือคิดในใจด้วยสีหน้าขึงตึง

เสี้ยนเฉียวมองไปยังวิลล่าอีกครั้ง เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งสวมชุดผ้าป่านไว้ทุกข์เดินออกมาจากประตูบ้านก็โล่งใจได้ในที่สุด

เขาประสานมือโค้งคำนับตามแบบโบราณให้เหวินลือ “พี่เหวิน เสี้ยนเฉียวดีใจที่ได้รู้จักพี่มานานหลายปี ตอนนี้ผมต้องไปแล้ว พี่รักษาตัวให้ดีด้วย”

เขาคิดเล็กน้อยแล้วเอ่ยเสริม “ขอให้หลุดพ้นในเร็ววัน”

ลีนคำอำลา ร่างกายแก่หง่อมหลังค่อมก็ทรุดฮวบลง ร่างชายชราผมขาวหายวับ บนพื้นเหลือเพียงเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่เมื่อครู่ กิ่งเหมยขาวเรียวยาวโผล่ออกมาจากปกเสื้อ บนกิ่งมีด้ายสีขาวเส้นบางพันไว้ เพียงชั่วอึดใจก็ถูกสายฝนชะจนเปียกชุ่ม

เสียงล่าน่าบรรเลง ไพเราะทุกขะไม่รู้วสันต์^๑

เหวินลือใจลอยไปชั่วขณะ ทันใดนั้นก็ตระหนักได้ว่าครั้งนี้เขาหลับไปนานหลายปีเหลือเกิน...

เขากางร่มบังฝนให้กึ่งเหมยกับด้ายกองนั้น แล้วก็ลงเก็บเสื้อผ้าขึ้นมา ยืนเงยบครู่หนึ่ง กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้จึงเหลือบตาขึ้นมอง...

เด็กหนุ่มสวมชุดผ้าป่านไว้ทุกข์คนนั้นเดินเข้ามา ดูจากอายุน่าจะเป็นเด็กรับช่วงที่เส้นเฉียวพุดถึง

เหวินลือเป็นคนเฉยชา หลายปีที่ผ่านมาไม่ชอบสูงส่งกับคนเป็น เขาชอบเสื้อผ้าพาลงหลุบตามองเด็กหนุ่มตรงหน้าซึ่งเรียกว่าเขาเกือบหนึ่งช่วงศักราช ยืนนิ่งไม่พูดไม่จาอยู่อย่างนั้น ทั้งยังตั้งฉายาให้อีกฝ่ายในใจว่า “เจ้าเตี้ย”

เจ้าเตี้ยหยุดตรงหน้าเขา ตาใหญ่จ้องตากล็กอยู่สักพัก สุดท้ายก็ตระหนักว่าถ้าตัวเองไม่เอ่ยปากก่อน ทั้งคู่อาจต้องยืนไปจนถึงพรุ่งนี้

เจ้าเตี้ย “ผมรู้จักคุณ”

“อ้อ”

เจ้าเตี้ยเอ่ยเสริม “บรู๊บอกว่าจะต่อไปผมต้องรับช่วงต่อ เราสองคนต้องพักอยู่ด้วยกัน”

“อืม”

“แต่ผมไม่มีเงิน”

ฟังถึงตรงนี้ ในที่สุดเหวินลือก็มีท่าที่ตอบสนองมากขึ้น เขาอึ้งไปเล็กน้อย

ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา เขาทิ้งของดี ๆ ไว้ไม่น้อยให้เส้นเฉียว แน่หนอนว่าของดี ๆ ที่ว่านี้ไม่ใช่แก้วแหวนเงินทองหรือวัตถุโบราณที่คนทั่วไปนึกถึง แต่เป็นสิ่งที่มีความพิเศษ เป็นสิ่งที่หมุนเวียนกันเฉพาะในกลุ่มพวกเขา

^๑วสันต์ หรือฤดูใบไม้ผลิ ในมโนทัศน์ของชาวจีนคือการเกิดของชีวิตใหม่ ในบริบทนี้จึงเปรียบถึงยามที่ชีวิตลึ้นสุด เมื่อเสียงล่าน่าบรรเลง หมายถึงการส่งผู้จากไป ผู้ที่จากไปแล้ว ย่อมไม่กลับมา (ไม่รู้วสันต์)

ก็เปรียบได้กับกระดาษเงินกระดาษทองสำหรับข้าราชการวิญญาน
รูปเทียนบูชาสำหรับเทพเซียน และบุญกุศลสำหรับผู้ชำระวิญญานบนโลก
มนุษย์ มีมากมายหลายหลาก ตั้งแต่พลังวิเศษจากแท่นเซียนเบื้องบน
ลงไปถึงพลังชั่วร้ายจากภูตผีปีศาจเบื้องล่าง บ้างมีรูป บ้างไร้รูป ไม่ใช่เรื่อง
ที่จะอธิบายให้เข้าใจในเวลาอันสั้นได้

สรุปคือตลอดหลายปีที่เหวินสือตั้น ๆ หลับ ๆ ได้สะสมไว้ไม่น้อย และ
มอบให้เส้นเดียวทั้งหมด แค่อุ้มหยิบออกมา นำไปแลกเป็นเงินในสถานที่
เฉพาะก็สามารถใช้ชีวิตเช่นเศรษฐีบ้านนาได้ แล้วทำไมถึงไม่มีเงินแล้วละ

“เป็นไปได้” ในที่สุดเหวินสือก็พูดประโยคยาวออกมา “เส้นเดียว
ไม่ได้บอกนายเรื่องของที่ฉันทิ้งไว้ให้เธอ”

“บอกแล้วครับ เก็บไว้เต็มห้องใต้ดินเลย บรรจุในหีบห่อต่างกัน
กองไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย” เจ้าเตี้ยเจียบไปครู่หนึ่ง “แต่ตอนนี้หมดเกลี้ยง
แล้ว”

“หมายความว่ายังไง”

เจ้าเตี้ยเจียบไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ “เพราะสายนี้ไม่มีผู้สืบทอดแล้ว”

ความจริงแล้วจนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่ค่อยเข้าใจว่าตัวเองรับช่วงต่อ
อะไรกันแน่ รู้แค่ว่าตัวเองได้ปู่เส้นเดียวเลี้ยงดูมาจนโต ไม่ว่าจะให้ทำอะไร
เขาก็ไม่เกี่ยง

เพื่อเพิ่มความเข้าใจให้ตัวเอง เขามักอ่านหนังสือโบราณที่เก็บไว้ในบ้าน
มีตอนหนึ่งเขียนว่า...

*‘สรรพสิ่งล้วนเป็นอนิจจัง ความรู้สึกนำมาซึ่งความทุกข์ สรรพชีวิต
ย่อมมีบ่วงมาร บางครั้งจึงต้องมีบุคคลบริสุทธิ์ ซึ่งเรียกกันว่าผู้ชำระวิญญาน’*

โดยพื้นฐานก็หมายความว่าทุกชีวิตล้วนมีความทุกข์ มีห่วงอาวรณ์
มากเกินไป ในตัวแต่ละคนมากน้อยย่อมต้องมีความอาฆาตพยาบาท
เคียดแค้นชิงชัง และอิจฉาริษยา มองจากไกล ๆ จะเห็นเหมือนไอหมอก
มัวหมองกลุ้มรุมพัวพันกาย ยิ่งพัวพันมาก ก็ยิ่งเกิดปัญหาได้ง่าย

ผู้ชำระวิญญานคือผู้ที่ได้รับเชิญให้มาสะสางถูกผิด และแน่นอนว่า
บุคคลเช่นนี้จะต้องมีร่างกายที่พิสุทธิ์สะอาด

ปู่พูดอยู่เสมอว่าเขาสะอาด แต่นอกจากความสะอาดแล้วเขาก็ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง ไม่สามารถมีชื่อบันทึกอยู่ในทำเนียบรายชื่อได้ และไม่อาจสืบทอดสายนี้ต่อไปได้เช่นกัน

ผู้ชำระวิญญาณนี้เริ่มสืบทอดมาจากปฐมาจารย์ เนื่องจากมีผู้มากฝีมือค่อนข้างเยอะ ผ่านยุคผ่านสมัยแบ่งสำนักแยกย่อยมากมาย มีทั้งใกล้ชิดและห่างเหิน จนนานวันเข้าก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องกัน

ศิษย์ลูกศิษย์หลานตระกูลคุณไม่อาจนับเป็นศิษย์ตระกูลอื่นได้
ดังนั้น...

“พอปู่จากไป สายนี้จึงขาดลง” เจ้าเตี้ยก้มหน้า ทำทางดูหงอยเหลือเกิน โบราณว่าไว้ คนจากไป ซาเย็นซิด¹⁰ เรื่องเช่นนี้สะท้อนให้เห็นชัดเจนที่สุดในบรรดาข้าราชการวิญญาณ เทพเซียน และผู้ชำระวิญญาณ เมื่อสายสืบทอดขาดลง เส้นทางนี้ก็ถูกปิดผนึก ดังนั้นทรัพย์ลีนัตฤตวิญญาณที่สะสมไว้จึงสลายตามไปด้วย

เหวินลือทำความเข้าใจสิ่งที่เขาสื่อแล้วเริ่มปวดหัวจิตขึ้นมา

เจ้าเตี้ยก็ช่างไม่มีความเอาใจใส่ พอยุ่หงอยแล้วยังถามเขาอีกว่า “แล้วคุณยังมีเงินทางอื่นอีกมั๊ย”

เหวินลือตอบด้วยสีหน้าเย็นชา “ไม่มี”

ตายก็ตายมาตั้งหลายหน มีกับผีนะสิ

“ผมก็ว่างั้น” เจ้าเตี้ยถอนหายใจ “ต่อไปเราคงใช้ชีวิตลำบากหน่อย”

ได้ยินแบบนี้ เหวินลือเริ่มหงุดหงิดเล็กน้อย

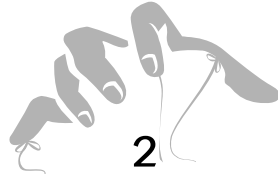
อย่างอื่นยังพอไหว แต่การไม่มีเงินทำให้เขากังวล เขาเริ่มไม่ยอมอยู่ต่อแล้ว

เจ้าเตี้ยคงอ่านความรู้สึกเขาออก คิดอยู่สักพักจึงเสริมว่า “เอ่อ... เพื่อลดความกดดันลง ผมเอาห้องว่างสองห้องไปลงเว็บแล้ว”

¹⁰ หมายถึง ยามที่ฝ่ายหนึ่งลี้ลนลาภยศสรรเสริญ ทำที่ของครอบครัวข้างก็เย็นชาห่างเหินเหมือนยามแขกมา ซายังร้อน เมื่อแขกจากไป ซาก็เย็นซิด เป็นการบรรยายข้อเท็จจริงของผู้คนอย่างเป็นรูปธรรม

“หืม?” เหวินสื่อส่งเสียงเป็นเชิงถาม ในฐานะคนที่ตายมานาน เขา
ไม่เข้าใจว่า “ลงเว็บ” หมายถึงอะไร
เจ้าเตี้ยโบกมือถือของตัวเอง อธิบายว่า “ให้เซ่า”

ช่องว่างระหว่างรุ่น

ให้เข้า?

ความคิดไม่เข้าท่าแบบนี้ นายยังอุตส่าห์คิดมาได้ เหวินลือไม่เห็นด้วยอย่างเห็นได้ชัด

คนคนนี้เวลาไม่พอใจก็จะแสดงออกด้วยสีหน้าเย็นชา เจ้าตัวยุ๊กแซ่แข็งจนสมองตื้อ ถามหน้าเจื่อน “แบบนี้ไม่ดีเทรอ”

“ดีตรงไหน” เหวินลือย้อน

บนหัวเจ้าตัวยเหมือนมีเครื่องหมายคำถามตั้งขึ้นมา

เหวินลือยื่นประจันหน้ากับเขาคูหนึ่ง แล้วก็นึกได้ว่าเส้นเดียวคนหัวไวไม่อยู่แล้ว

เมื่อก่อนเขาแค่คิดในใจ อีกฝ่ายก็เข้าใจทันทีว่าเขาหมายถึงอะไร เขาจึงชินกับการพูดคำเดียวไม่มีมากกว่านั้น แต่ตอนนี้ทำแบบนี้ไม่ได้แล้ว เขาต้องพูดทุกอย่างที่คิดอยู่ในใจออกมา

ดังนั้นเขาจึงพูดว่า “นายรู้มั๊ยว่าเราทำงานอะไร นายเปิดรับผู้เช่าธรรมดาสองคน วันดีคืนดีเจออะไรแปลกๆ เข้าแล้วร้องลั่นหมู่บ้านขึ้นมาละ คิดจะทำให้พวกเขาหรือใครตกใจกลัว”

เจ้าตัวย “ขอโทษครับ”

เจ้าเด็กนี้หัวทึบแต่ขอโทษเร็วมาก เหวินลือคลายสีหน้าลงเล็กน้อย ขณะที่กำลังคิดว่าจะพูดแค่พอหอมปากหอมคอ ก็ได้ยินอีกฝ่ายพูดด้วยท่าทาง

หน้ามอยคอตก “แต่ประเมินค่าเช่าแล้วโอเคเลยนะครับ สองห้องได้ตั้งเจ็ดพันกว่านะ”

เหวินลือ “...”

การคิดเรื่องราคาของเขายังหยุดอยู่ที่ปี 1995 พอได้ยินตัวเลขนี้ก็รีบไปสองวินาที จากนั้นหันหลังเดินจากไป

เจ้าเตี้ยเดินตามอย่างประหม่า พอเห็นว่ากำลังจะถึงประตูบ้านก็อดถามไม่ได้ “เออ...ตกลงคุณว่าไง”

เหวินลือไม่แม้แต่หันกลับไปมอง “คิดซะว่าฉันไม่ได้พูดอะไร”

ใครจะร้องก็ร้องไป อยากทำใครตกใจก็ทำไป ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย

เขาตัวสูงยาววิ่งเดินเร็ว แต่เมื่อมาถึงหน้าประตูบ้านกลับหยุดฝีเท้าลง

เจ้าเตี้ยเห็นเขาไม่เข้าไป กำลังจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็จุกคิดเรื่องที่ปู่เสี้ยนเหนียวเคยบอกไว้ได้...

ปู่บอกว่าผู้ชำระวิญญาณโดยเนื้อแท้แล้วก็คือมนุษย์ การที่คนเราจะรักษาร่างกายให้สะอาดผ่องแผ้วเมื่อยามที่มีชีวิตอยู่ได้นั้นเป็นเรื่องยากมาก เปลี้ยงปล้ำเพียงนึกก็เปิดเบื่อนแล้ว อันที่จริงผู้ชำระวิญญาณในสมัยโบราณมีกฎเกณฑ์เข้มงวดมากมาย แม้แต่จะเข้าบ้านคนอื่นยังต้องมีพิธีทองผู้มีเนื้อแท้สูงส่ง เวลาไปยังสถานที่ใดที่มีเจ้าของ จะต้องมีเทียบเชิญผ่านทางเพื่อแสดงถึงความจริงจัง และแบ่งแยกชนชั้นกับพวกภูตผีปีศาจให้ชัดเจน

คนตายเชิญพวกเขาเข้าบ้านต้องเผากรดาษเงินที่เขียนชื่อไว้ แต่คนเป็นไม่ต้องยุ่งยากแบบนั้น แค่เชิญด้วยวาจาก็พอ

แต่ปัจจุบันแทบไม่มีใครเคร่งครัดเรื่องนี้แล้ว กฎต่างๆ ก็ยกเลิกไปนานแล้วเช่นกัน

เมื่อวินาทีก่อนเจ้าเตี้ยยังคิดว่าเหวินลืออารมณ์ร้าย เข้าถึงยาก ตอนนั้นเห็นอีกฝ่ายถือร่มสีเงินยื่นรอรออยู่ที่เชิงบันไดอย่างเฉยชา ก็รู้สึกว่าการคารพบูชาจากคุณปู่คนนี้อย่างต่างจากคำรำลือจริง ๆ

“เข้าบ้านเถอะครับ” เจ้าเตี้ยหยิ่งเชิง “แบบนี้ได้มั๊ย”

เหวินลือกำลังเรียบเรียงคำพูดในใจว่าจะสอนเขาอย่างไร พอได้ยินแบบนี้ก็อึ้ง จากนั้นหลบตาหุบร่ม ก้าวขึ้นบันไดไป

“คุณไม่เคยมาที่นี่เหรอ”

“ไม่เคย” เหวินสื่อเดินเข้าไปในห้องรับแขกแล้วกวาดตาสารวจ

ทุกครั้งที่เขาตายแล้วออกมาจากประตูไร้ลักษณะอีกครั้ง เขาจะใช้เวลาเพียงสั้น ๆ เติบโตจากเด็กเป็นชายหนุ่ม หลังจากนั้นก็จะไม่เปลี่ยนแปลงอีก จนกระทั่งตายก็คงอยู่ในรูปร่างนี้ ดังนั้นเขาจึงพาเส้นเดียวย้ายถิ่นฐานบ่อยครั้ง สิบปียี่สิบปีก็ย้ายครั้งหนึ่ง เมื่อปี 1995 พวกเขาอยู่ที่ชืออัน กำลังวางแผนย้ายมาหนิงโจวในปีถัดไป แต่กลับอยู่ไม่ทันได้ออกเดินทาง

แขกที่มาพร้อมไว้อาลัยในวิลล่าบางตามาก

ภาพถ่ายหน้าศพของเส้นเดียวตั้งอยู่กลางห้องรับแขก แถบยันต์สี่เหลี่ยมและสี่ขาห้อยแขวนไว้สองข้างห้อง เมื่อมีคนค้อมค่านับ สองคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านซ้ายและขวาจะขานชื่อ หลังจากนั้นก็เป่าส่วนำ ตีฆ้องและกลองหนึ่งจังหวะ

นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ข้าวของในห้องรับแขกก็ไม่มีอะไรมาประกอบกับวัตถุวิญญาณเหล่านี้ก็สลายไปแล้ว เมื่อคนในแวดวงเข้ามาจึงรู้ว่าตระกูลนี้...ยากจนสุดๆ

บนผนังซึ่งหันไปทางทิศใต้แขวนภาพยาวเกือบกินพื้นที่ทั้งผนัง เป็นภาพเขียนอักษร หรือก็คือการฝังตัวอักษรลงในภาพ คนนอกที่ดูไม่เป็นก็จะเห็นเป็นเพียงภาพวาดลายเส้นขาวดำ แต่คนที่ดูเข้าใจจะรู้ว่านี่คือฝังรายชื่อที่สมบูรณของผู้ชำระวิญญาณบนโลกมนุษย์

เริ่มตั้งแต่ปฐมาจารย์ ถ่ายทอดให้ใครบ้าง แล้วแยกไปสำนักสาขาใด ล้วนระบอบอยู่บนนี้ทั้งหมด ทุกคนที่ทำงานนี้ล้วนมีภาพนี้แขวนอยู่ในบ้าน

เหวินสื่อเห็นชื่อของตัวเอง ตามด้วยศิษย์ และศิษย์ของศิษย์... กระทั่งมาถึงเส้นเดียว สายสีบทอดนี้เป็นสีแดง ซึ่งหมายถึงเสียชีวิตแล้ว

“ผมใช้เวลาตั้งหกปี กว่าจะเข้าใจภาพนี้” เจ้าเตี้ยพูดอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ เหวินสื่อคิดในใจ หัวทึบจริง ๆ *มิน่าสายของฉันถึงไม่มีการสีบทอดและขาดลง*

สายตาเขาจับอยู่ที่หลังชื่อเส้นเดียว ชมวดคิ้วแล้วเคาะจุดนั้น “ทำไมตรงนี้มีรอยเปื้อนน้ำหมึกติดอยู่”

เจ้าเตี้ยหน้าแดง ตอบอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “เมื่อก่อนผมไม่รู้ไม่เห็น ไม่มีชื่อตัวเองอยู่ในนี้เลยเขียนเพิ่มลงไป”

หลังจากนั้นจึงค่อยรู้ว่าภาพนี้มีชีวิต ไม่ว่าจะเขียนเพิ่มลงไปอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ เป็นได้แค่อรอยเบือนสกปรกเท่านั้น

เหวินลือจ๋องจุดนั้นพักใหญ่ กว่าอ่านชื่อที่เขียนด้วยลายมือไก่เขี่ยนั้นออก...ซย่าเฉียว

เขาสงสัยว่าเส้นเดียวรับศิษย์ทรงคุณค่าคนนั้นมาเพราะชื่อเหมือนกัน คงถูกวาสนาบังตาเข้า

ข้างภาพผังรายชื่อมีโต๊ะบูชา บนนั้นมีภาพบูชาของบุคคลหน้าตาดูร้าย ลี้นฉูดฉาด คนในภาพถือกิ่งดอกเหมยขาว ชัดแย้งกับรูปลักษณะนิโกรธเกรี้ยว เหมือนยักษ์มารอย่างที่สุด ไม่เข้ากันเลยสักนิด

ที่ชอบภาพมีอักษรตัวเล็ก ๆ แต่หนักแน่นสามตัวเขียนว่า...‘เฉินบูเต้า’¹

เจ้าเตี้ยซย่าเฉียว “ชื่อของปฐุมอาจารย์พิเศษมากเลย”

“เป็นสมณนามเขา” เหวินลือบอก “คนที่เป็นกิ่งอมตะเท่านั้นถึงจะมีชื่อแบบนี้”

“แล้วชื่อจริงเขาล่ะ”

เหวินลือมองภาพวาดนั้นสักพัก ก่อนหลุบตาตั้งรูปสามดอกออกมาจุดโค้งคำนับสามครั้งแล้วตอบ “ใครจะไปรู้ล่ะ”

“ทำไมพวกเขาให้ภาพนั้นล่ะ” เสียงแหบห้าวของใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

เหวินลือป้กรูป หันไปเห็นเด็กชายอายุราวสิบสี่สิบห้ายืนอยู่ไม่ไกล กำลังชี้มาที่ภาพเหมือนของปฐุมอาจารย์พลางถามหญิงวัยกลางคนที่อยู่ข้าง ๆ “ไหนว่าห้ามไหว้ไง ไหว้แล้วจะไม่ตายดี...”

ยังพูดไม่ทันจบประโยค เด็กชายปากพล่อยก็ถูกหญิงวัยกลางคนปิดปากไว้ เธอส่งเสียง “ชู่” แล้วดูเบา ๆ “ปกติสอนว่ายังไง ปากไม่มีหูรูต!” เธอถลึงตาใส่เขา คำสุดท้ายเค้นลอดไรฟันออกมาเป็นเชิงขู่

¹ แปลว่า ภูสีไม่แปดเปื้อน

ดูเสร็จ เธอก็เงยหน้าส่งยิ้มขอโทษขอโพยมาให้ จากนั้นพูดว่า “ขอโทษด้วย เด็กไม่รู้จักความ อ่า...ถือสาเลยนะคะ” ไม่รู้เหมือนกันว่าพูดกับชยาเฉียวหรือภาพเหมือน

ชยาเฉียวรีบโบกมือพัลวัน “อ้อ...ไม่เป็นไรครับ...ไม่เป็นไร”

ไม่เป็นไรกับผีนะสิ...เหวินลืออยากได้กลับ แต่เห็นท่าทางปอดแตกของชยาเฉียวแล้วรู้สึกว่าคุณไปก็เท่านั้น เลยชี้แจงพูด

ผู้หญิงคนนั้นกดหัวลูกชายให้ก้มลง แล้วรีบไปเคารพภาพหน้าศพของเส้นเฉียว นักดนตรีด้านข้างชานชื่อ “บุตรนางสวี่ตระกูลจาง จางปี้หลิง”

“ชื่อนี้คุ้น ๆ แะ” ชยาเฉียวพึมพำเสียงเบาพลงหันไปมองภาพผังรายชื่อ แล้วก็พบชื่อจางปี้หลิงคนนี่จริง ๆ สายสิษหอดของเธออยู่เหนือเหวินลือขึ้นไปเล็กน้อย

“เหวิน...เอ่อ” ชยาเฉียวอยากเรียกเหวินลือ แต่ไม่รู้ว่าจะเรียกเขาอย่างไรดี ถ้าเรียกว่าพี่ ลำดับอาวุโสของเขากับปู่ก็ควรจะไปกันใหญ่ แต่ถ้าไม่เรียกพี่...หรือจะให้เรียกปู่?

“ฉันไม่มีชื่อหรือไง” เหวินลือมองเขาอย่างเย็นชา

“ไม่กล้าเรียกครับ” ชยาเฉียวจ้องมองเขาอย่างไร้เดียงสาพลงกระซิบถามในสิ่งที่ตัวเองสงสัยมานาน “ภาพผังรายชื่อนี้มีชีวิต บางครั้งก็เปลี่ยนแปลงลำดับ ชื่อด้านล่างเลื่อนขึ้นไปด้านบน แต่สายของตระกูลเราครองลำดับล่างสุดมาตลอด เพราะมีประสบการณ์ยาวนานเธอ”

เหวินลือ “...”

เขามองชยาเฉียวด้วยสายตาที่มองเด็กปัญญาอ่อน ตอบว่า “ไม่ได้ดูที่ประสบการณ์ ขึ้นอยู่กับผู้สืบทอดแต่ละสาย”

ชยาเฉียว “แล้วไงต่อ”

เหวินลือ “คนไหนเก่งก็มีลำดับสูง”

ชยาเฉียว “นั่นล่างสุดก็คือ...”

เขาเงยปากเมื่อเห็นสายตาอยากตายของเหวินลือ เข้าใจแล้ว ภาพผังรายชื่อนี้เทียบเท่าผังจัดอันดับ สายสิษหอดของเหวินลือรั้งท้ายมาตั้งแต่ปู่ย่าของเขา แล้วก็จมจ่อมอยู่อย่างนั้นมานานหลายปีแล้ว

มิน่าละช่วงหลายปีนี่คนที่ไปมาหาสู่กับตระกูลเส้นถึงน้อยลงทุกที คนที่มาร่วมไว้อาลัยในงานศพก็น้อยจนนับนิ้วได้ เพื่อนบ้านธรรมดายังมีเยอะกว่าเสียอีก ส่วนคนจากในผังรายชื่อนี้ จางบี๋หลิงเป็นคนแรกที่มา

ชย่าเฉียวแอบชำเลืองมองเหวินสื่อแวบหนึ่ง ความละอายและหดหู่ผุดขึ้นในใจ

ไม่รู้ว่าเมื่อก่อนชื่อของเหวินสื่ออยู่ตรงจุดไหนในภาพ และไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายเห็นตำแหน่งในปัจจุบันแล้วจะอยากทูปเขาให้ตายหรือเปล่า

เหวินสื่ออยากทูปเด็กไร้ประโยชน์คนนี้ให้ตาย แต่เทียบกันแล้ว เขาอยากอาบน้ำแล้วหาอะไรกินมากกว่า

“ห้องอาบน้ำอยู่ไหน” เขาสะกดชย่าเฉียวเบาๆ บอกว่า “ขอเสื้อผ้าสะอาดให้ฉันสักชุด”

“อ้อ ในห้องมี เตี่ยวผมหยิบให้”

เหวินสื่อเดินตามชย่าเฉียว แต่พอเดินมาถึงหน้าห้องนอนพลันรู้สึกอึดอัดขึ้นมาเล็กน้อย เขาไม่ได้รู้สึกแบบนี้มานานมากแล้ว เหมือนถูกอะไรบางอย่างจับจ้องอยู่

เขาหันกลับไปมอง

มูมมองตรงทางเดินแคบมาก เห็นเพียงประตูห้องนอนอีกห้องหนึ่งที่เปิดไว้ และเงาผู้คนในห้องรับแขกที่ทอดเฉียงบนพื้น

“เหวิน...” เสียงชย่าเฉียวดังมาจากในห้องนอนใหญ่ เขาเถียงกับตัวเองครู่หนึ่ง สุดท้ายก็เหมือนยอมแพ้ “ช่างเหอะ ผมเรียกคุณว่าพี่เหวินแล้วกัน ล่วงเกินแล้วๆ ผมไม่ได้ตั้งใจลามปามนะ”

เขาน้อมตัวคำนับไปอย่างหวาดๆ แล้วยื่นเสื้อผ้าสะอาดให้เหวินสื่อ

เหวินสื่อเก็บสายตากลับมาจากเงา รับเสื้อผ้าแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป จากนั้นก็ฟังวงกบประตูดอ

เดิมชย่าเฉียวจะกลับไปห้องรับแขก แต่เห็นเขาทำท่าแบบนี้ เขาก็กำลังจะก้าวพลันหยุดชะงักอย่างลั้งเล “พี่...จะอาบน้ำไม่ใช่หรอ”

“อืม”

“แล้ว...พี่มองผมทำไม”

“รอน้ำ กะละมัง ผ้าเช็ดตัว”

“?”

ชยาเฉียววัยสิบแปดสบตากับเหวินลือ ผ่านไปครู่หนึ่งคิดว่าจะคิดขึ้นมาได้ว่าระหว่างพวกเขาขึ้นด้วยช่องว่างระหว่างรุ่นที่เรียกว่าปี 1995

“รอแป็บ ผมปรับอุณหภูมิน้ำให้” ชยาเฉียววิ่งรี่เข้าไปในห้องน้ำ แล้วปรับน้ำอุ่นให้นายท่านผู้นี้

เหวินลือยังคงฟังประตู ทอดสายตาลงบนพื้นกระเบื้องเยื้องไปข้างหน้า ตรงนั้นยังคงสะท้อนเงาของห้องรับแขกทรงเลื่อน ไม่เห็นอะไรผิดปกติ แต่ความรู้สึกที่ถูกจับจ้องยังไม่หายไป

เขามองอยู่สักพัก ทันใดนั้นก็หลับตาลง

คนทั่วไปเมื่อหลับตาย่อมพบแต่ความมืด แต่เขาไม่ใช่ สิ่งที่เขามองเห็นหลังจากหลับตามีเยอะกว่าตอนลืมตาเสียอีก

“พี่เหวิน?” ชยาเฉียวตะหลังเขาเบา ๆ ที่หนึ่ง “ฟังงหรือ”

เหวินลือลืมตา แล้วหันไปมองตู้อาบน้ำที่โครงสร้างค่อนข้างซับซ้อน เปิดน้ำเพียงครู่เดียวก็มีไอน้ำออกมาแล้ว

“เปล่า ฉันจะอาบน้ำ นายออกไปได้แล้ว”

ชยาเฉียวอธิบายให้เขาฟังว่ามีของอะไรอยู่บนชั้นวางบ้าง เสร็จแล้วก็คว้ามือถือเดินออกไป

เหวินลือจ้องหน้าจอสว่างนั้น เห็นมันลั่นติดต่อกันจึงถาม “มีอะไรหรือ”

“อ้อ” ชยาเฉียวพูดพลางพิมพ์ข้อความอย่างรวดเร็ว “ผมบอกว่าเอาห้องว่างสองห้องไปลงเว็บเช่ามั้ยละ เมื่อกี้มีผู้เช่าติดต่อมาขอดูห้อง ผมกำลังบอกรายละเอียดให้เขาอยู่”

“...”

สายตาเหวินลือฉายแววงงง “แต่ถือไอ้นี้ก็ติดต่อกันได้แล้วหรือ”

ชยาเฉียวยกหน้าขึ้น ทำหน้างยิ่งกว่าเขาเสียอีก “...อืม มะ...ไม่ได้หรือ”

“ได้” เหวินลือกลับมาเย็นชาดังเดิม เอ่ยอย่างคล่องปาก “เท่าที่ฉัน

จำได้ เวลาติดต่อกันไม่ได้ใช้สิ่งนี้”

ชยาเฉียว “แล้วใช้อะไรเธอ”

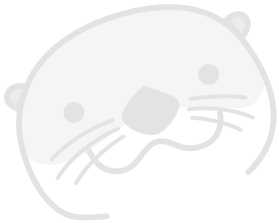
เหวินลือคิดเล็กน้อย “เพจเจอร์”

ชยาเฉียว “...”

เขาเคยรับปากปูเป็นมันั้นเป็นเหมาะว่าช่องว่างระหว่างรุ่นไม่ใช่ปัญหา เขาจะก้าวข้ามมัน แล้วต้อนรับดูแลพีเทวินให้รู้สึกเหมือนอยู่บ้านตัวเอง แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าช่องว่างนี้ใหญ่ไปหน่อย เขาฉีกขาจนปวดเป้าแล้ว

เขาคิดเล็กน้อย แล้วหันหน้าจออกไปตรงหน้าเหวินลือ ให้นายท่านผู้เฒ่าผู้เสียชีวิตปี 1995 ได้เห็นหน้าจอตตรงๆ

พอดีกับที่นายหน้าส่งข้อความเสียงมา “คุณเขียนบอกว่าว่างพรุ่งนี้ค่าๆ ทางคุณสะดวกมั๊ยครับ”

ทดลองอ่าน

เหวินสือไม่รู้จักสมาร์ตโฟน แต่ฟังภาษาคนรู้เรื่อง เขาฟังข้อความเสียงจากนายหน้าแล้วกวักมือเรียกชย่าเฉียวให้เขยิบเข้ามาใกล้ๆ

ชย่าเฉียววง แต่ก็เอียงหูเข้ามา

พี่เหวินของเขาถามคำถามชวนตั้งด้วยหน้าตาหล่อซันเทพกับน้ำเสียงที่ทั้งเย็นชาและน่าฟัง “เหมือนโทรศัพท์สมัยก่อนสินะ งั้นถ้าฉันพูดแบบนี้ อีกฝ่ายจะได้ยินมั๊ย”

ชย่าเฉียว “...”

ช่องว่างระหว่างรุ่นนี่คงต้องแหกขาข้ามไป

ชย่าเฉียวครุ่นคิด ปรับเป็นพิมพ์บนมือถือเป็นแบบเก้าปุ่ม¹ ก่อนเอ่ยว่า “พี่คิดซะว่ามันเป็นโทรเลขแล้วกัน”

เหวินสือเข้าใจแล้ว เขายึดตัวตรงแล้วชี้หน้าจอ “งั้นนายตอบแทนฉันแล้วกัน สะดวกทุกเมื่อ”

ชย่าเฉียว “...ผมว่าผมไม่ค่อยสะดวก”

เหวินสือมุ่นคิ้ว

ชย่าเฉียวหดคอก บอกว่า “พี่ วันนี้ยังดินะที่คนเยอะ แต่พี่ยังไม่เคย

¹ แป้นพิมพ์บนมือถือรูปแบบ 9 ปุ่มตัวเลข โดยที่แต่ละตัวเลขแทนตัวอักษร 3 ตัว เช่น ปุ่มหมายเลข 2 แทนตัวอักษร ABC ปุ่มหมายเลข 3 แทนตัวอักษร DEF เป็นต้น

เห็นหมู่บ้านเราตอนกลางคืนในเวลาปกติว่าเป็นยังไง”

“เป็นยังไง”

“น่ากลัวมาก ผมอยู่ที่นี้กับปู่มาสิบกว่าปี จนปานนี้ยังไม่กล้าลุกไปเข้าห้องน้ำตอนกลางดึกคนเดียว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงออกจากบ้านเลย”

“...”

เหวินลือหนึ่งเงียบด้วยสีหน้าเรียบเฉยสองวินาที จากนั้นจึงเชิญเพื่อนนักเรียนชยาเฉียวใส่หัวออกไป

เขาปิดประตูห้องน้ำ คำว่าคอเสื้อยืดแล้วดึงออก กล้ามท้องแกร่งชวนมองเผยให้เห็นจากใต้เนื้อผ้า เขาคิดอย่างหัวเสีย เดิมยังคิดว่าจะทำตัวเป็นคนดี ช่วยสั่งสอนศิษย์ไม่เอาไหนคนนี้หน่อย แต่ตอนนี้คิดว่า... *ไม่งั้นก็ปล่อยสายสิ้บทอดนี้ไปตายไปเลยเถอะ*

กว่าบรรพบุรุษผู้เก็บตัวเป็นอาจินท่านนี้จะอาบน้ำเสร็จ ชยาเฉียวก็ต้อนรับแขกใหม่ไปสองกลุ่มแล้ว แต่ผู้หญิงที่ชื่อจางปี่หลิงในผังรายชื่อคนนั้นยังไม่กลับ

เธอกำลังยืนคุยกับชยาเฉียวหน้าโถงทางเข้า มือหนึ่งคอยจับลูกชายปากไม่มีหูรูดของตัวเองเอาไว้

“ส่งผู้เฒ่าเส้นขึ้นเขาฟຸ່งนี้สินะ” จางปี่หลิงถาม

“อืม” ชยาเฉียวพยักหน้า

“ก็โม่ง”

“ออกเดินทางทโม่งสี่สิบห้าวันที่ครับ คุณจะมาพร้อมด้วยม้าครับ” ชยาเฉียวถามอย่างมีมารยาท

เธอมองภาพหน้าศพของเส้นเฉียวแล้วตอบเสียงเบา “ทโม่งสี่สิบห้าเทร่อ อา ฉันน่าจะติดธุระนิดหน่อย แต่ถ้าหันก็อยากไปส่งด้วย ท่านผู้เฒ่าลำบากมามาก เมื่อก่อน...”

เมื่อก่อนสายสิ้บทอดนี้ยอดเยี่ยมมาก เพียงแต่มีคนน้อย น่าเสียดายจริง ๆ ที่ต้องตกอยู่ในสภาพอย่างตอนนี้

ชยาเฉียวได้ยินคำพูดแบบนี้บ่อยจนท่องได้ขึ้นใจแล้ว แต่จางปี่หลิง

ยังดีหน่อยที่พอเพิ่งเริ่มประโยคก็หยุดทัน แล้วยืมให้ชย่าเฉียวอย่างกระอัก-กระอ่วนและขอโทษขอโพย

อาจเพื่อเป็นการชดเชย เธอจึงบอกชย่าเฉียวว่า “เธอสะอาดมากนะ น้อยมากที่เราจะได้เจอคนที่สะอาดแบบนี้ ต่อไปดูแลตัวเองดี ๆ ด้วยนะ”

พูดจบเธอก็ตบกลางหลังลูกชาย ทำหน้านิ่งพูดเสียงเบาว่า “คำนับสามครั้ง เร็วเข้า!”

ลูกชายคงอยู่ในช่วงจุนีเบียว² ของวัยต่อต้าน เขาสะบัดมือแม่ แล้วก็ก้มศีรษะส่ง ๆ อย่างขอไปที ครั้งสุดท้ายแทบไม่เหมือนคำนับ ทำเสร็จแล้วก็ผลักประตูเดินออกไปเลย

จางปี้หลังได้แต่บอกลาไว ๆ แล้วรีบตามไป

ชย่าเฉียวปิดประตูบ้าน เดินกลับมาด้วยความลึบสนงุนงง เงยหน้าขึ้นมาเห็นเหวินลือก็อดถามไม่ได้ “พี่เหวิน เขาคำนับผมทำไมเธอ”

“เพราะเขาพูดสิ่งที่ไม่ควรพูดในบ้านนาย ถ้าไม่คำนับขอขมาจะเคราะห์ร้าย” เหวินลือบ้วนปากไปทางภาพเหมือนปฐมาจารย์ที่แขวนอยู่ไกล ๆ

“อ้อ ที่บอกว่าปฐมาจารย์ไม่...”

เหวินลือ “...”

“ถุย” ชย่าเฉียวตบตัวเองที่หนึ่ง รีบเอ่ยว่า “ผมไม่ได้พูดนะ ผมยังปากแห้ง”

“อืม”

เหวินลือก้มหัวเซ็ดเส้นผมที่เปียกชื้น ลักพังกก็พูดต่อ “ที่จริงมีคนพูดว่าเขาไม่ได้ตายดีเยอะเยะ มันก็เป็นข้อเท็จจริงนี่นะ ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้หรอก แค่อย่าบ้าถึงขนาดไปพูดต่อหน้าภาพก็พอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่าพูดตอนจุดธูป”

ชย่าเฉียวถามอย่างหวาดหวั่น “ทำไมเธอ”

²หรือคนไทยนิยมเรียกสั้น ๆ ว่า “เบียว” เป็นคำที่มาจากภาษาญี่ปุ่น หมายถึง “โรคเด็ก ม.2” อธิบายคนที่มีพฤติกรรม ความคิด หรือคำพูดที่คิดว่าเท่าแต่ประหลาดในสายตาคนอื่น รวมทั้งคิดว่าตัวเองมีพลังวิเศษด้วย

เหวินลือเงยหน้า โยนผ้าเช็ดตัวใช้แล้วลงบนพนักเก้าอี้ จ้องชย่าเฉียว ด้วยนัยน์ตาสีดำสนิทกลางตอเสียงเบา “เพราะเขาจะได้ยินไงล่ะ”

ชย่าเฉียว “...”

เขายืนอึ้งอยู่กับที่ รีบเอามือลูบขนที่ลุกชันบนแขน เอ่ยเสียงเบาหวิว “ไม่ใช่ว่าเขา...”

ตายไปแล้วเธอ

ปู่เคยเล่าให้ฟังว่า ปฐมจารย์เงินปู้เต้าฝึกบำเพ็ญในเส้นทางที่เคร่งครัด ที่สุด ไร้ห่วง ไร้พันธะ ไร้ความรู้สึก แค่ฟังดูก็ไม่ค่อยเหมือนมนุษย์ ฝีมือเก่งกาจมาก แต่มีจุดจบไม่ดี

ส่วนไม่ตืออย่างไรงั้น เขายังเด็กเลยไม่เข้าใจ ก็คงประมาณว่าไม่ได้ ผุดไม่ได้เกิดชั่วกับชั่วก็ลปะอะไรทำนองนั้น

ชย่าเฉียวยิ่งคิดยิ่งกลัว เหลือบมองซ้ายขวาราวกับว่าปฐมจารย์มาลอย วนเวียนอยู่ข้างๆ

เหวินลือมองท่าทางปอดแตกของเขา แล้วก็แหวะว่า “มีอนาคต”

เวลาประมาณสามทุ่ม ไม่มีแขกใหม่มาร่วมงานเพิ่มอีกแล้ว เหล่านักดนตรี เก็บสำเนา รวมทั้งซองและกลอง แล้วจุดบุหรี ไปจับกลุ่มคุยกันข้างหน้าต่าง หลังบ้าน

ชย่าเฉียวติดเตาทำอาหารในครัว ใช้ชุปกระดุกหมูที่เคี่ยวไว้ก่อนหน้า มาทำบะหมี่หนวดมังกรหลายชาม ทั้งยังหันแฮมรมควันกับเนื้อตากแห้งสีแดง เป็นชิ้นเต๋า โปะลงบนบะหมี่อย่างเป็นสัดส่วน โรยต้นหอมซอยสีเขียวสด ตามลงไป แล้วเรียกทุกคนมากิน

นี่คืออาหารมื้อแรกที่เหวินลือได้กินหลังจากตื่นขึ้นมา แม้เขาจะบอกว่า หิว แต่แทบไม่ได้ขยับตะเกียบเลย

ท่าเอาชย่าเฉียวเกือบคิดว่าตัวเองฝีมือตก ลองชิมดูสองคำก็พบว่าน้ำ ชุปเข้มข้น เนื้อหันเต้าหอมกลิ่นรมควัน เส้นบะหมี่ก็เหนียวนุ่มลู้ฟัน

เหล่านักดนตรีสุดบะหมี่ซู้ตๆ ลงท้องจนหมดชาม เช็ดปากเอ่ยขอบคุณ แล้วพากันออกไปสูบบุหรีคุยกันต่อ ชย่าเฉียวจึงมีโอกาสถาม “พี่เหวิน พี่

ไม่หิวเหรอ”

เหวินลือ “ฉันไม่ค่อยกินของแบบนี้”

ชยาเฉียวนึกว่าเขาเลือกกิน กำลังจะถามเพื่อเก็บข้อมูล กลับเห็นเหวินลือเหลือบมองไปทางหน้าต่าง ถามว่า “พวกเขาไม่กลับกันหรือไง”

“ที่หมายถึงพวกลุงที่เป่าลู่เข้ากับตีฆ้องกลองเหรอ” ชยาเฉียวส่ายหน้า “ไม่กลับ ค้างที่นี่”

เหวินลือ “ทำไม”

ชยาเฉียวหน้าแดง ตอบอึกอัก “งานศพต้องนอนเฝ้าศพ ตระกูลเส้นเหลือผมคนเดียว ผมไม่กล้านอนคนเดียว ก็เลยจ่ายเงินเพิ่มนิดหน่อยให้พวกลุงๆ ค้างเป็นเพื่อนผม”

พูดจบเขาก็เห็นเหวินลือมองมาด้วยสายตาที่ยากบรรยาย จากนั้นก็ยกนิ้วโป้งให้เขาอย่างเยาะเย้ยทั้งหมดคำจะพูด

ชยาเฉียวกลัวถูกดู รีบประจบทันที “ไหนๆ ก็จ้างมาแล้ว นี่เป็นคืนสุดท้ายแล้วด้วย แต่ผมว่าคืนนี้ต้องหลับสบายแน่ มีพี่เหวินอยู่ด้วยทั้งคนนี่นา ผมยังมีอะไรต้องกลัวอีกล่ะ! ไม่มีหรอก”

เหวินลือเพียงแค่มองเขา แล้วเตือนอย่างกำกวม “นายจำคำนี้ไว้ให้ดีนะ”

ราวเที่ยงคืน ชยาเฉียวสะดุ้งตื่นเพราะเสียงแมวที่ไหนไม่รู้ร้อง

เสียงนั้นหึ่งน่าสงสารทั้งโหยหวน เหมือนเด็กอ่อนร้องไห้ แต่ช่วงเสียงยาวกว่า บางครั้งอยู่ไกล บางครั้งก็เหมือนอยู่ข้างตัว ทั้งหมู่บ้านจมอยู่ใต้ฝันฟ้ายามราตรีดำมืด

ชยาเฉียวลืมตาเห็นแสงสลัวราง เขาจูนงคิดว่าทำไมคืนนี้แสงจันทร์เป็นสีเขียว

ไม่กี่อึดใจต่อมา เขาก็สะดุ้งโหยง

เวลาเฝ้าศพเขาไม่ได้นอนในห้องนอนแต่นอนที่ห้องรับแขก หันหน้าเข้าห้อง ตรงหน้าคือโต๊ะบูชากาล่องบรรจ้อัฐิของเส้นเฉียว จะไปเห็นแสงจันทร์จากไหน

ั้งแสงที่เขาเห็นคือ...

ชยาเฉียวกลืนน้ำลาย หลับตาแล้วลืมตาอีกครั้ง คราวนี้เห็นหน้าคน
ขาวซีดครึ่งหน้าลอยอยู่ข้างโຕະบุชา กำลังจุดเทียนแดงเงิบๆ เพลวไฟเท่า
เมล็ดถั่วสายไหมทั้งที่ไม่มีลม ส่องแสงสีเทาอมเขียวออกมา

ฉิบ...หาย...

ชยาเฉียวชนหัวลูก กลิ้งตกจากโซฟาแต่ไม่ร้องลั๊กแอะ

ขณะที่ภาพเบื้องหน้าหมุนคว้างจนตาลาย เขาอยากเข่าปลุกพวกลุงๆ
ที่มานอนเฝ้าศพเป็นเพื่อนขึ้นมา แต่กลับพบว่าฟูกซึ่งบุไว้ชั่วคราวว่างเปล่า
ไม่เห็นเงาใครสักคน

เหมือนกับว่าเขาอนอยู่ตรงนี้คนเดียวมาตั้งแต่ต้น

ชยาเฉียวสติแตก เขาลนลานจะลุกขึ้นยืน แต่ขากลับอ่อนยวบไม่มีแรง
เขาเตะขาสองสามที! ขณะที่กำลังดิ้นรน พลันมีอะไรบางอย่างเย็น
เฉียบตีท้ายทอยเขาเบาๆ ที่หนึ่ง

ชยาเฉียวร้อง “อ้าก” แล้วนั่งค้างไป เหมือนไก่โศกที่ถูกหมื่นบาทา
เหยียบย้ำ จนกระทั่งมีบางอย่างถูกยัดเข้ามาในปาก ตามมาด้วยเสียงเย็นชา
ดังขึ้นข้างหู “นายอยากตายรึไง”

เสียงนี้...

ชยาเฉียวมีอัสัน ปีกจุมูกพะเยิบ ผ่านไปหลายวินาทีว่าจะกลอก
ลูกตามองไป เห็นเหวินลือถือไฟแช็กในมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างจับแขนเขา
ที่บิดปลายสะเปะสะปะ ทำทางราวกับจะบอกว่า *ซึนยังขยบั๊ก* ฉันจะจุดไฟเผา

บรรยากาศนิ่งค้างไปครู่ใหญ่กว่าชยาเฉียวจะตระหนักได้ว่า คนที่ยืน
จุดเทียนโดยไม่ให้ลุ่มให้เสียงข้างโຕະบุชาเมื่อครู่ก็คือบรรพบุรุษท่านนี้

พอเข้าใจแล้ว เขาก็เหมือนรอดตายจากภัยพิบัติ ถึงกับน้ำตาไหล
พราก...

ร้องให้ออกมาจริงๆ

เหวินลือนิ่งหน้า เตือนว่า “ซึนยังร้องอีก ฉันจะโยนนายออกไป”
จากนั้นดึงก้อนผ้าป่านสีขาวในปากเขากออก

ชยาเฉียวร้องไห้ “พี่ ผมอาศัยพี่เรียกความกล้าให้ตัวเอง แล้วทำไมพี่

ถึงลงสนามมาหลอกผมเองละ นอนดี ๆ ไม่ได้หรือไง”

“...”

เหวินสือยัดก้อนผ้ากลับเข้าไปในปากเขาเหมือนเดิม

จากนั้นหยุดซย่าเฉียวลุกขึ้นมา อยู่ๆ ก็ถามอย่างไม่มีหัวไม่มีท้าย “นายอยากรู้มัยว่าที่คนอื่นชอบบอกว่านายสะอาด หมายความว่าอย่างไร”

ซย่าเฉียวร้องให้พักหนึ่ง ไม่เข้าใจสิ่งที่เขาถาม “หา?”

เหวินสือ “ฉันจะให้นายดูสักครั้ง”

ไม่รอให้เขาได้ทันตั้งตัว เหวินสือก็ออกคำสั่งเสียงเฉียบ “หลับตา”

ซย่าเฉียวทำตามที่เขาบอกโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็รู้สึกว้าวินสือตีกลางกระหม่อมเขาหนักๆ ตามด้วยไหลสองข้าง ทันใดนั้นดวงตาเขาเริ่มรู้สึกร้อนพร้อมกับมิกลื่นคว้นฐูปไชยมา

หลังจากทำครบสามรอบ ความร้อนนั้นก็ค่อยๆ หายไป

“ลืมตา” เหวินสือบอก

ซย่าเฉียวกลัวเล็กน้อย แต่ก็ยังลืมตา จากนั้นเขาก็ตกตะลึง

ภาพตรงหน้ายังคงเป็นห้องรับแขกของบ้านสกุลเสี้ยน การตกแต่งไม่ได้เปลี่ยนไปแต่อย่างใด ทว่าโหนสีและเงาเค้าโครงกลายเป็นสีเทาอมเขียว ให้ความรู้สึกพิศวงยากบรรยาย

ที่หน้าพิศวงยิ่งกว่านั้นคือ เขาเหลือบมองไปทางกระจกเต็มตัวซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล แล้วก็เกือบแหกปากร้องลั่นอีกครั้ง

เงาสองร่างสะท้อนในกระจก น่าจะเป็นเขากับเหวินสือ

ที่บอกว่า “น่าจะ” เพราะมองรูปลักษณ์เดิมไม่ออก อันที่จริงรูปร่างไม่ได้เปลี่ยนไป แต่ผิวซีดเผือดจนน่าตกใจ

ความจริงแล้วที่ปลายจมูกเขามีไฟเม็ดหนึ่ง ที่หางตาก็มีรอยแผลเป็นจางๆ ซึ่งได้มาตอนเด็ก ทว่าตัวเขาในกระจกไม่มีอะไรทั้งนั้น ตาหนิลเล็กน้อยที่คนทั่วไปมีก็ไม่มีเลยสักจุด ทั้งที่เป็นใบหน้าเขา แต่เหมือนกับเป็นใครอีกคนหนึ่งกำลังมองเขาเงิบๆ โดยไม่กะพริบตา

ในบรรยากาศมืดมิดแบบนี้ ชวนหลอนเหมาะกับบ้านผีสิงจริงๆ

“นี่คืออะไร” ซย่าเฉียวเสียงหลงไปแล้ว

เหวินลือ “สิ่งที่ฉันมองเห็นเวลาหลับตา”

ชยาเฉียว “ทำไมตัวผมกลายเป็นแบบนี้ล่ะ”

เหวินลือ “ร่างที่นายเห็นยามปกติเรียกว่ากายหยาบ ส่วนที่เห็นตอนนั้นเรียกว่าร่างวิญญาณ

“บนตัวคนทั่วไปจะมีไอดำลอยวนเวียน มากบ้างน้อยบ้าง แต่นายไม่มีนี่ก็คือความสะอาดที่ว่า” ท่ามกลางความมืด เสียงของเหวินลือเย็นเยียบกว่าปกติ

ชยาเฉียวตัวสั่น มองเขาด้วยความตื่นตระหนก เพิ่งรู้ในตอนนี้ว่าเหวินลือก็อยู่ในร่างไร้มลทินเช่นกัน แต่...มีความแตกต่างเล็กน้อย

เพราะโครงร่างของเหวินลือโปร่งแสงเหมือนเงาฉายา

“พี่เหวิน พี่...” ชยาเฉียวเอ่ยตะกุกตะกัก “ทำไมพี่เป็นแบบนี้ล่ะ”

เหวินลือตอบเสียงเบา “เพราะฉันเสียร่างวิญญาณไป เป็นร่างกลวงเปล่า หากครบเมื่อไหร่ก็หลุดพ้นเมื่อนั้น ฉันกลับมาก็ด้วยเหตุนี้”

ชยาเฉียวฟังจนงงไปหมด ทั้งตกใจเล็กน้อย ขณะกำลังจะถามต่อ ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนเหมือนแมวดังระงมมาจากนอกหน้าต่างอีกครั้ง

เขาสะดุ้งโหยง หันไปมอง เห็นเงาคนผอมสูงสามร่างสะท้อนอยู่บนพื้นหินอ่อน ร่างกายนั้นบิดเบี้ยวกลายเป็นสี่ขาขยับพื้น อยู่ในท่าโก่งหลัง พิลึกก็ก๊อ

เงาหัวของร่างเหล่านั้นทำมุมตั้งฉาก แล้วค่อยๆ หันมาทางห้องรับแขก

ในที่สุดชยาเฉียวก็มองเห็นรูปร่างของสิ่งนั้นชัดเจนโดยอาศัยแสงเทียนสีเทาอมเขียวในห้องรับแขก ดูเหมือนสัตว์ป่าหรือหมาแมวจรจัดที่ถูกบดทับลำตัวลีบแบน กรงเล็บทั้งสี่ยาวและพอมเกร็ง แต่มีใบหนามนุษย์ กำลังหมอบตัวชะงักเข้ามาจากข้างนอก ไอดำลอยวนเวียนอยู่รอบตัว เหมือนพีชน้ำที่เกี่ยวพัน

ชยาเฉียวหัวใจแทบหยุดเต้น ถามเสียงกระซิบ “นั่นมันตัวอะไร”

เหวินลือ “นักดนตรีที่นายหามาไง”

ชยาเฉียว “...”

แต่คิดว่าระยะนี้ตัวเองนอนกับตัวอะไร หนังสือระชะของชยาเฉียวก็แทบ

ระเบิด!

ชยาเฉียวไกล่สติแตกเต็มที่ “อะ...ทำยังไงดี”

เหวินลือสีหน้าเรียบเฉย แต่ขยับนิ้วมือพับแขนเสื้อที่ละทบ

“พี่เหวินจัดการได้ใช่ไหม” ชยาเฉียวถามหยิ่งเชิง

เหวินลือ “ไม่รู้สิ”

ชยาเฉียว “???”

เหวินลือไม่พูดอะไรอีก

เขาไม่รู้จริงๆ หากเป็นอดีตเมื่อนานมาแล้ว เจ้าพวกนี้ไม่คณามือเขาเลย แต่ตอนนี้เขาไม่กล้ารับประกัน เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่ใช่คนเป็นจริงๆ ทั้งยังไม่มีรางวัลวิญญาณ หากจะใช้พลังหนึ่งในสิบของสภาวะในตอนนั้นก็ค่อนข้างอันตราย

ที่สำคัญที่สุดคือ...เขากินมาก

ไม่ได้กินอาหารอย่างจริงจังมาหลายปีแล้ว เขาอ่อนแอมาก

ขณะที่เหวินลือหักข้อนิ้วชี้กำลังจะลงมือ เสียงเรียกเข้าพลันดังขึ้น ชยาเฉียวตกใจแทบกระโดดโหยง

เขารีบล้วงหยิบเจ้าสิ่งที่กำลังแผดเสียงร้องจากในกระเป๋าทางเกง... เป็นมือถือของเขาเอง ลนลานจนเกือบทำตกแตกเป็นเสี่ยงๆ เดิมกำลังจะกดตัดสาย แต่นิ้วที่สั่นเทาเผลอปรับรับสายแทน เวลาเดียวกันก็ไม่รู้แต่ถูกปุ่มอะไรเข้า ไฟฉายด้านหน้าจึงเปิดขึ้นมาด้วย

แสงสีขาวสว่างจ้าสาดออกไป กวาดไปทั่วใบหน้าสัตว์ประหลาดทั้งสาม วินาทีถัดมาเสียงโอบาๆ ของผู้ชายดังมาจากในมือถือ เสียงนั้นค่อนข้างแหบ เจือความอิดโรยเหมือนคนป่วย “คุณชยาเฉียวใช่ไหม ผมเซี่ยเวิน”

อาจเพราะแสงสว่างจ้าเกินไป หรือเพราะสายที่โทรเข้ามากระทบหันหัน จึงขัดจังหวะสัตว์ประหลาดทั้งสามนั้น พวกมันพลันก้มหัวลงสุดดมพื้น เดินวนอยู่ที่เดิมสองรอบเหมือนกำลังหาอะไรบางอย่าง ก่อนจะแผ่นหนีไปอย่างรวดเร็ว

เหวินลือไม่คิดว่าเรื่องจะเป็นไปในทางนี้ ใบหน้าเฉยชาฉายแววรุ่งเรืองอย่างหาได้ยาก

ชยาเฉียวยิ่งงกว่า

ผู้ชายในสายไม้ได้ยินเสียงตอบกลับ หลังจากรอครู่หนึ่งจึงส่งเสียง
“ฮัลโหล” อีกครั้ง

ชยาเฉียวรีบกลืนน้ำลาย ตอบว่า “สะ...สวัสดีครับ ผมชยาเฉียว
เอ๋อ...”

เขาลังเลครู่หนึ่งแล้วถาม “ไม่ทราบว่าคุณคือใคร”

“ผมคือผู้เช่าที่เคยติดต่อมา เมื่อช่วงบ่ายบอกว่าจะโทร.มาตี๊กหน้อย”
ชายปลายสายตอบ “ผมขอเปลี่ยนเวลา นัดดูวันพรุ่งนี้ประมาณห้าโมงเย็น
ได้มั๊ยครับ”

ชยาเฉียวพยักหน้าทีอ ๆ เหมือนเครื่องจักร “ได้รับ สายของคุณ
ช่วยชีวิตผมไว้ ต่อให้คุณมาตี๊ก ผมก็โอเค”

แน่นอนเขาแค่พูดไปอย่างนั้นเอง

ใครจะรู้ว่าปลายสายกลับหัวเราะเบา ๆ ตอบว่า “ก็ได้ ผมออกจากบ้าน
ตอนนั้นพอดี งั้นตกลงตามนี้”

จนกระทั่งชยาเฉียวตอบรับ “อืม ๆ” เหมือนคนละเมอ วางสายเหมือน
คนละเมอ แล้วทรุดลงนั่งบนโซฟาเหมือนคนละเมอ

ผ่านไปครู่ใหญ่เขากระดุ้งตัวขึ้นมาเหมือนศพคืนชีพ หันไปสบตากับ
เหวินลือ

ตี๊ก?

ประสาทเราะ

4 เชียววิน

“ช่างเกอะๆ ผมโทร.กลับมาคนชื่อเชียวอะไรนั่นดีกว่า” ไม่กี่นาทีก่อน
ชยาเฉียวยังเรียกอีกฝ่ายว่าเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตอยู่เลย ไม่ทันไรก็ลืม
แล้วว่าคนเขาชื่ออะไร

เขาบ่นพึมพำกับเหวินลือ “ดูบ้านตอนเช้ามีด ละเมอรีโง่ แถมหกโมง
สี่สิบห้านาทีต้องนำกล่องอัฐิของปู่ขึ้นเขาก็ก เกิดเขามาถึง ผมต้องวางกล่องอัฐิ
พาเขาเดินดูบ้าน หรือจูงเขาพาไปคุยที่สุสานด้วยดีละ จริงมั๊ยพี่...

“พี่?” เขาพาล่ามอยู่พักหนึ่งจึงพบว่าท่านบรรพบุรุษไม่ได้ฟังเขาเลย
ตอนนี้กำลังใจลอย ทำหน้านิ้วคิ้วขมวด

“พี่เหวิน?

“พี่เหวินนนน?”

“...”

“พ่อ!”

ในที่สุดเหวินลือก็ถูกคำว่า “พ่อ” ดึงสติกลับมา “อะไรของนาย”

ชยาเฉียว “...”

ฉันนี่ปากหาเรื่องจริง ๆ

“เปล่าครับ แค่อสงสัยว่าพี่คิดอะไรอยู่” ชยาเฉียวถามเสียงดังฟังชัด
“เรื่องคนเช่าบ้านหรอ”

เหวินลือ “ไม่ใช่”

ผู้เข้าคนนั้นส่องกลับก็จริง แต่ความสนใจของเขาอยู่ที่อีกเรื่องหนึ่ง... เมื่อครู่ตอนที่สัตว์ประหลาดสามตัวนั้นถูกแสงไฟฉาย เขาเหมือนได้กลิ่นอะไรบางอย่าง

ความทรงจำที่คนเรามีต่อกลิ่นคงอยู่ยาวนานกว่าสิ่งอื่นใด เขาอธิบายไม่ถูก แต่รู้สึกคุ้นมาก คุ้นจน...เหมือนกับว่าเป็นส่วนหนึ่งของตัวเอง

เหวินลือพลันลุกขึ้น หยิบกระดาษเช่นไว้สี่เหลี่ยมบนโต๊ะบูชามาจำนวนหนึ่ง จากนั้นดึงเส้นด้ายยาวจากขอบผ้าปานไว้ทุกซีสี่ขาออกมาสองเส้น ก่อนเอ่ยว่า “ฉันออกไปข้างนอกเดี๋ยว”

พูดจบก็สาวเท้าออกจากประตูไป

ชยาเฉียว “?”

เขานอนนิ่งเป็นอัมพาตบนโซฟาสองวินาที ทันใดนั้นก็กระเด็นตัวขึ้น รีบไล่ตามไปพลางร้องเรียก “พี่เหวินรอผมด้วย!”

“ไหนว่าไม่กล้าออกจากบ้านกลางดึก” เหวินลือไม่ได้ชะลอฝีเท้าลง เขากวาดตาดำรวจแล้วตรงไปทางทิศตะวันออก

ชยาเฉียวตัวเล็กขาสั้น ต้องเดินจ้ำๆ กว่าจะตามทัน “เพิ่งถูกผีหลอกมา ผมคงบ้าไปแล้ว ถ้ายังอยู่ในบ้านคนเดียว ผมจะตามพี่ไปด้วย ผมกลัว”

หมู่บ้านนี้มีคนอาศัยอยู่ไม่มาก แต่มีต้นไม้หนาแน่น เงาไม้รอบด้านส่ายไหวราวกับมีอะไรบางอย่างซุ่มซ่อนอยู่ทั่วทุกที่ ขณะเดินผ่านต้นไม้ตายซากต้นหนึ่ง เหวินลือก็หักกิ่งไม้แห้งขนาดเท่าฝ่ามือลงมา

นิ้วมือทั้งสิบของเขาเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว กระดาษเช่นไว้สี่เหลี่ยมหลายแผ่นนั้นถูกพับเป็นรูปทรงต่างๆ แล้วร้อยกับกิ่งไม้แห้ง ทันใดนั้นก็ได้สัตว์กระดาษอย่างง่าย ๆ ขึ้นมา

ปลายด้ายปานสี่ขาด้านหนึ่งพันกับง่ามไม้แห้งหลายรอบ ส่วนปลายอีกด้านพันไว้กับนิ้วของเหวินลือ

“นี่มันบ้าอะไรเนี่ย!”

ดวงตาของชยาเฉียวยังไม่กลับมาเป็นปกติ ภาพที่เขาเห็นตอนนี้คือ สัตว์กระดาษตกลงบนพื้นแล้วมีชีวิตขึ้นมา! ลำตัวถูกพันด้วยโซ่สนิมจับกลางหน้าผากมีรอยเลือดแต่ม ลูกตาเป็นสีขาว

พอเหวินสือยกนิ้วที่พันด้ายปานขึ้น ลัตรีกระดาศก็ก้าวกับเท้าหน้า
พลงพ่นลมออกจุมก เขาตอบว่า “พับกระดาศ”

ชย่าเฉียว “...คิดว่าผมตาบอดหรือ”

“แล้วไม่ใช่หรือ” พุดจบ เหวินสือเพิ่งนึกได้ว่าตัวเองเปิดดวงตาให้เขา
ชั่วคราว “อ้อ นี่คือวิชาหุ่นเชิด เล็นเฉียวก็ทำเป็น”

ศิษย์ลูกศิษย์หลานทุกคนที่เขาสอนมาทำเป็นกันทั้งนั้น แน่นอนว่า
ตัวเขาเองก็มีอาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาให้เช่นกัน...สุดท้ายอดมือจกจกในวิชาหุ่นเชิด
ย่อมเป็นปฐมอาจารย์เงินปูเต้า

เหวินสือดึงด้ายปานแล้วปล่อย ลัตรีกระดาศกระโจนออกไป โช้กระทบ
เสียดสีกันเกิดประกายไฟกระจายรอบทิศ!

ลมแรงพลันพัดโหม!

ประกายไฟกระเด็นออกมา ชย่าเฉียวรู้สึกแสบร้อนที่ดวงตาบหนึ่ง
เขาร้องเบาๆ ก็มลงหลับตาแน่น น้ำตาไหลออกมา คิดในใจว่า *เล่นใหญ่
ขนาดนี้ ปรก. ในหมู่บ้านยังไม่มาอีก?*

ทว่าเมื่อความปวดแสบปวดร้อนนั้นผ่านพ้นไป เขาเงยหน้าสู้อลมร้อน
ผ่าว แล้วก็พบว่าเขาไม่ในหมู่บ้านหนึ่งสนทไม้ไหวติงตั้งที่อยู่ท่ามกลางกระแสม
หวีดหวิว

ได้ยินเสียงหอนของลัตรีป่าแ่ววมาไกลๆ ชัดกับความเงียบสงบของ
หมู่บ้านที่มีดมิดไร่แสงไฟ

เหวินสือกระตุกมือซ้าย ด้ายปานขาวที่เกี่ยวพันกันอยู่พลันขึงตึง
เสียงหอนของลัตรีป่าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เหมือนถูกคนจุดลากกลับมา เพียง
อึดใจเดียวก็ตกลงตรงหน้า

มันพ่นลมออกจุมก เหวียงสิ่งที่อยู่ในปากลงบนพื้น

กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง เงามดำนั้นกระตุกเล็กน้อยก่อนแน่งไป

ชย่าเฉียวฟ่งมอง พบว่าเป็นหนึ่งในลัตรีประหลาดสามตัวนั้น

ไบหน้ามนุษย์ของมันเหมือนต้นไม้ที่เกี่ยวในพริบตา ลู่ตกลงพื้น
อย่างไร้ริ้วแรง สีซีดเผือด ผิวหนังก็เหมือนใยฝ้ายไร้ชีวิต น่าขนลุกอย่าง
บอกไม่ถูก

ซย่าเจียวถอยกรูด ลักพักจึงสงบลง “ตาย...ตายแล้วหรือ”

เหวินลือ “อืม”

“พี่เหวินลือสุดยอดเลย!” ซย่าเจียวมันใจขึ้นทันตา “แล้วทำไมไม่เข้ามาตั้งแต่ตอนอยู่ในบ้านเลยล่ะ ยังต้องไล่ตามออกมาอีก”

เหวินลือเมินการประจบของเขา ตอบตรงๆว่า “สามตัวรวมกัน คนที่นอนอยู่ตรงนี้อาจเป็นนาย”

ซย่าเจียวกลับไปใจฝ่ออีกครั้ง

“อีกอย่าง...” เหวินลือปลดด้ายที่พันรอบข้อนิ้วออก “ฉันหิว ยื้อได้ไม่กี่นาที”

ทันทีที่ด้ายหลุดลง เปลวไฟก็ลุกท่วมใต้ฝ่าเท้าสัตว์กระดาษ พริบตา ร่างของมันก็เหลือเพียงเถ้ากระดาษกับกิ่งไม้ไหม้เกรียม

เหวินลือย่อตัวลงตรงหน้าสัตว์กระดาษที่ตายแล้ว สูดดมกลิ่นอย่างระมัดระวัง

ซย่าเจียวไม่เข้าใจจึงเขยิบเข้ามาใกล้ อดำบนตัวสัตว์กระดาษยังคงลอยอยู่ เขาไม่กล้าแตะต้อง จึงยืนสูดดมกฟุดฟิดอยู่ไม่กี่ใกล้ไม่ไกล

“ดมอะไรอยู่หรือฮะ” เขาสงสัย

“กลิ่นร่างวิญญาณ” เหวินลือตอบ

“ของใครหรือ”

“ฉันเอง”

ซย่าเจียวทำหน้าตกใจ “ร่างวิญญาณของพี่ไม่มีแล้วไม่ใช่หรือ”

พอพูดจบ เขาถึงค่อยเข้าใจ มิน่าล่ะอยู่ๆ พี่เหวินถึงไล่ตามออกมาที่แท่นตัวสัตว์กระดาษตัวนี้มีกลิ่นอายร่างวิญญาณของเขาอยู่นี่เอง

“ว่าแต่ฉันมันตัวอะไรกันแน่ ทำไมถึงมีกลิ่นร่างวิญญาณของพี่ล่ะ”

“อยู่ๆ” เหวินลือตอบ “เป็นสิ่งที่คลานขึ้นมาจากใต้พื้นดิน มีบางคนเลี้ยงมันไว้”

ซย่าเจียว “บ้ารึเปล่า เลี้ยงมันทำไม”

เหวินลือ “ขโมยของ”

ตัวเองไม่สะดวกทำ ก็ส่งสัตว์โสมมพวกนี้ไปหาแทน พวกมันเป็น

วิญญาณร้ายโดยกำเนิด ชอบดูตกลิ่นร่างวิญญาณหรือวัตถุวิญญาณเป็นที่สุด รวมทั้งโชคลาภ อายุขัย และความสุขจากคนธรรมดาทั่วไปด้วย

เหวินลือดมกลืนอยู่สักพัก แต่ไม่พบกลิ่นคุ้นเคยนั้นอีก รวากับนั้นเป็นเพียงดอกถ่านฮวาบานชั่วคืน¹ ไม่เหลือร่องรอยใดๆ อีกเลย

แม้จะเป็นอย่างที่ได้คิดไว้ แต่เขายังเตะร่างสัตว์ประหลาดตัวนั้นอย่างหงุดหงิด จากนั้นถามชยาเฉียว “ในบ้านมีขวดมั้ย”

“ขวดอะไร”

“อะไรก็ได้ แค่นี้ของได้ก็พอ”

ชยาเฉียวอยากบอกว่า *ผมไม่กล้าไปคนเดียว* แต่พอเห็นสีหน้าหงุดหงิดของเหวินลือแล้วก็รีบกลับไปที่บ้านแต่โดยดี

เขาวิ่งด้วยความเร็วสูงกลับไปที่บ้าน คว่าถ้ายึดอุณภูมิมาได้ใบหนึ่งแล้ววิ่งกลับมาด้วยความเร็วสูง เห็นเหวินลือกดนิ้วลงบนคออยู่กู ไอดำที่ลอยวนอยู่พลันไหลออกมา

เหวินลือรับถ้ายึดอุณภูมิมา เคาะนิ้วข้างถ้ายสองที่ ไอดำไหลเข้าไปเหมือนสายน้ำ เพียงพริบตาก็เต็มถ้าย

“ทำอะไรเธออะ” ชยาเฉียวถือถ้ายที่ถูกบรรจุเต็มราวกับถือระเบิดเวลา เหวินลือขยับริมฝีปาก เอ่ยออกมาคำหนึ่ง “กิน”

ชยาเฉียวแทบสติแตกเดี๋ยวนั้น

ไอนี้มันกินได้ด้วยเหรอ

ผลคือเหวินลือให้เขาถือระเบิดกลับไปบ้านจริงๆ

“พี่จะกินไอนี้จริงๆ เหรอ” ชยาเฉียวมองเหวินลือนั่งลงบนโซฟา คลายเกลียวฝ่าถ้ายยึดอุณภูมิ จึงอดถามอีกไม่ได้

“อืม” ท่าทางของเหวินลือกลับเหมือนชินแล้ว เขาเตะเก้าอี้จากกระถางออกมาเล็กน้อย จากนั้นจิ้มนิ้วลงไปกลางไอหมอกสีดำ ไอดำเต็มถ้าย

¹ ดอกถ่านฮวามีฉายาว่า “ราชินีแห่งรัตติกาล” บานและส่งกลิ่นหอมเฉพาะตอนกลางคืน ดอกมีสีขาวสวยงาม แต่เนื่องจากคงอยู่ไม่ยาวนาน บานเพียงชั่วข้ามคืนเท่านั้น โดยทั่วไปจึงมักนำมาใช้เปรียบเปรยกับความงดงามหรือความสุขอันแสนสั้น

ถูกดูดเข้าไปในร่างเขาทีละนิดทันที

ทันใดนั้น ซย่าเฉียวได้กลิ่นบางอย่างที่ทำให้รู้สึกสบายอย่างยากบรรยาย

เขาคิดอยู่นาน จากนั้นก็นึกถึงบ้านเก่าที่เคยอยู่ตอนเด็ก ๆ ขึ้นมา ปู่เส้นเฉียวเคยปลุกต้นเหมยขาวไว้มากมายในละแวกนั้น ไม่รู้ว่าไปได้ เมล็ดพันธุ์มาจากไหน แต่เหมือนจะกลายเป็นผืนป่าภายในชั่วข้ามคืน

บางครั้งเขาเข้าไปวิ่งชนที่นั่น เวลาฝนตกในป่าเหมยขาวก็เหมือนจะมีกลิ่นแบบนี้

จากนั้นเขาก็ตระหนักได้ว่ากลิ่นนี้มาจากตัวเหวินสือ

แต่เมื่อเหวินสือดูดซับไอดำหมดแล้ว กลิ่นหอมนั้นก็จางหายไปด้วย สีหน้าเขาดีขึ้นกว่าเดิมมาก แม้ผิวจะยังขาวซีด นัยน์ตายังดำมืด แต่ก็มีกลิ่นอายของคนเป็นเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

กระบวนการนี้ค่อนข้างน่าตกใจ เหมือนปีศาจจวดหนึ่ง² ใช่ว่าอย่างนั้นชั่วขณะหนึ่ง ซย่าเฉียวไม่กล้าคุยและไม่กล้ามองเขา จนกระทั่งอยู่ๆ ก็มีลมพัดกระโชกเข้ามาในห้อง เขาตัวสั่นเต็ม จึงค่อยได้สติกลับมาในที่สุด

“คือ...คือว่าพี่เหวิน”

“ว่า?” เหวินสือดึงกระดาษที่คลุมมาเช็ดนิ้วมือที่ไม่มีคราบสกปรก

แม้แต่ขีด แล้ววางถ้วยเก็บอุณภูมิเปล่าลงบนโต๊ะรับแขก

ซย่าเฉียวถามเหมือนหาเรื่องชวนคุย “พี่บอกว่ามีบางคนเลี้ยงสุ่ยกู

ไว้เพื่อขโมยของ แล้วมันมาทำอะไรที่บ้านเรา”

ในเมื่อเราจนกรอบขนาดนี้...

เหวินสือ “คงหมายตาอะไรเข้ามั้ง ใครจะรู้ล่ะ”

“แล้วอีกสองตัวล่ะ...จะปล่อยพวกมันไปอย่างไร้หรือ”

เหวินสือ “ฉันปล่อยตัวสะกดรอยตามไปแล้ว”

บนตัวสุ่ยกูพวกนี้มีกลิ่นอายร่างวิญญาณของเขา จะปล่อยไปได้อย่างไร

² ในตำนานจีนเป็นผีหรือปีศาจชนิดหนึ่งที่ร่างเป็นโครงกระดูกแต่เอาหนั่งมนุษย์ มาวาดเป็นรูปลักษณะที่ต้องการ เอาไว้ห่อหุ้มปกปิดร่างเดิมของตนเอง เพื่อล่อลวงคนอื่น

อย่างน้อยก็ต้องรู้ให้ได้ว่าใครเป็นคนเลี้ยง และมาจากที่ไหน

วุ่นวายเหน็ดเหนื่อยกันอยู่พักใหญ่ ไม่นานทั้งสองก็กลับไปบนโซฟา

ฤดูนี้ฟ้าสว่างไวกว่ากลางฤดูหนาว

ตอน“มีชีวิต”เหวินลือหลับไม่ลึก แคได้ยินเสียงนกร้องแหว่ ๆ ก็ลืมตาแล้ว

การนอนหลับบนโซฟาไม่ค่อยสบายตัวนัก เขาลุกขึ้น ยืดคลายเส้นที่คอ หันไปมองนาฬิกาแขวนผนังในห้องรับแขก เข็มชั่วโมงใกล้จะชี้เลขห้าแล้ว

ทันใดนั้นมีเสียงกระพือปีกดังมาจากหน้าต่าง เขาเดินไปปรับนกที่พับจากกระดาษเหลืองตัวหนึ่ง

กระดาษมีกลิ่นเถ้าธูปของตระกูลเส้น เป็นนกที่เขาส่งไปไล่ตามฮูยูกเมื่อคืน

เขากำมือเก็บนกกระดาษ ความหนาไฟเข้กมาจุดเทียนแดง แล้วคืบนกกระดาษพลิกกลับไปมาเหนือเปลวไฟ

ตอนที่ซย่าเฉียวตื่นมาพร้อมผมเผ้ากระเซิงเป็นรังนกก็เห็นภาพนี้พอดีหนึ่งคืนผ่านไป ดวงตาของเขากลับเป็นปกติแล้ว เวลามองคนและสิ่งต่าง ๆ ล้วนมีชีวิต ไม่ได้มีกลิ่นอายความตายแบบเมื่อคืนอีก พลอยทำให้รู้สึกดีขึ้นเยอะ

เขาเปิดไฟดวงใหญ่ หาวหวอดพลาถามเหวินลือว่าเผาอะไรอยู่เหวินลือไม่ตอบ เพราะบนกระดาษที่ถูกเปลวเทียนลนปรากฏชื่อสถานที่หนึ่ง

ซีผิงหยวน

คือสถานที่อะไร

เหวินลือมุ่นคิ้ว กลับได้ยินซย่าเฉียวเอ่ยด้วยความประหลาดใจ
“ซีผิงหยวนเธอ”

“ทำไม นายรู้จักเธอ”

“เอ่อ...ก็ไม่เชิงว่ารู้จัก” ซย่าเฉียวบอก “แต่เคยได้ยินปู่หูตึงถึง เป็น

ร้านตุ๊กตาโบราณ หลักๆ ก็คือร้านนี้มีที่มาเกี่ยวข้องกับชนิดหน้อย”

“เกี่ยวข้องกับงี้”

“บนภาพผังรายชื่อผู้ชำระวิญญาณมีตระกูลจางอยู่ด้วยใช่ไหมละ ได้ยินว่าเป็นตระกูลใหญ่ที่แตกแขนงออกไปเยอะมากเหมือนกัน”

เหวินลือ “ฉันรู้”

เดิมบรรพชนรุ่นแรกของตระกูลจางเป็นเพียงศิษย์นอกสำนักของ ปฐมอาจารย์ ความสามารถไม่มากนัก แต่ปัจจุบันกลับเจริญรุ่งเรืองจนกลายเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุด เพราะมีลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย

“มีเรื่องซุบซิบเยอะมากเกี่ยวกับตระกูลนี้ ผมได้ยินปู้พูดถึงบ่อยๆ ว่าสายแยกของตระกูลจางรุ่นนี้มีคนที่เลวร้ายมากคนหนึ่ง มีดวงชะตามารฟ้า³ ทำร้ายบุพการีและผู้คนไม่น้อย ไซ่เรื่องจริงหรือเปล่า ผมก็ไม่รู้นะ ลึกลับมาก” ซย่าเฉียวนึกทบทวนอย่างไม่แน่ใจ “แต่ที่แน่ๆ คนตระกูลจางไม่กล้ารับเขาตระกูลอื่นก็เห็นห่าง”

“แล้วไงต่อ”

“ก็...ซีผิงหยวนคือร้านของเขา” ซย่าเฉียวถาม “ทำไมบนกระดาดมาถึงมีชื่อซีผิงหยวนละ”

เหวินลือ “เป็นผลที่ได้จากการไล่ตามหามาเมื่อคืน”

ซย่าเฉียวเบิกตากว้าง “สรุปคือสิ่งมีชีวิตขวนสยของสามตัวนั้นมาจากร้านเขาหรือ”

เหวินลือไม่ได้ยืนยัน เพียงบอกว่า “เป็นไปได้”

เขาครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วเดินมาที่หน้าภาพผังรายชื่อ คนที่เขารู้จักในผังรายชื่อนี้ตายไปหมดแล้ว คนที่ยังอยู่ล้วนเป็นคนแปลกหน้า

“ที่นายพูดถึงคือคนไหน” เขามองหาในภาพ

ซย่าเฉียวพึมพำพาลงเดินเข้ามา “ไม่รู้สิ ภาพนี้ดูแล้วตาลายจะตาย ผมไม่ค่อยดูตุ๊กตารอก จำได้ว่าปู่เคยบอกว่าเขายังมีชีวิตอยู่ แต่ชื่อเขาถูก

³ เป็นดวงอัปมงคล มักนำหายนภัยมาสู่คนรอบตัว และทำให้เจ้าชะตามีชีวิตโดดเดี่ยวเดียวดาย

ขีดฆ่าออก”

เหวินลือไล่สายตาตามสายตระกูลจางลงไป ในที่สุดก็เห็นชื่อที่ถูกขีดฆ่าจากสายแยกหนึ่ง ทันทีที่เห็นชื่อ เขาก็ชย้าเฉียวต่าอึ้งงั้น

เพราะชื่อนั้นเขียนว่า ‘เซี่ยเหวิน’

บรรยากาศในห้องรับแขกหยุดนิ่งไปชั่วขณะ ลักพักชย้าเฉียวก็ร้อง “เวรแล้ว” จากนั้นเอ่ยว่า “คงไม่บังเอิญขนาดนั้นมั้ง! เซี่ยไหน เวินไหน”

ขณะพูด มือถือของเขาก็สั่นสองครั้ง

ชย้าเฉียวกลืนน้ำลาย หยิบออกมาดู...มีหนึ่งข้อความใหม่

ผู้ส่ง : [เซี่ยเหวิน]

ข้อความ : [หลังที่ 5 ใม่้ยั้ ผมอยู่หน้าบ้านแล้ว]

“เขาถึงแล้ว...” ชย้าเฉียวพูดเสียงเบา “อยู่หน้าบ้าน”

เหวินลือหันไปมองเกือบจะในทันที

มองผ่านประตูกระจกบานใหญ่ออกไป เขาเห็นคนคนหนึ่งอยู่บนทางเดินของสวนหน้าบ้าน

คนคนนั้นตัวสูงมาก สวมเสื้อเชิ้ตและกางเกงขายาว ขับเน้นรูปร่างให้ยิ่งดูสูงโปร่งผึ่งผาย เดิมควรเป็นการแต่งตัวที่สุภาพเรียบร้อย แต่ถูกสร้อยประกาศที่ไม่รู้ว่าทำจากวัสดุอะไรที่ข้อมือเขาทำให้ดูขัดกับภาพลักษณ์

เขายืนอยู่ข้างต้นไม้ตายซาก ไม่รู้ว่ากำลังก้มดูอะไรอยู่

ลักพักเหมือนเขาจะรับรู้ถึงสายตาที่มองจากในบ้าน จึงยัดตัวขึ้น แล้วมองกลับมา

ชั่วขณะนั้นมุมปากเขายังคงแต่้มรอยยิ้ม เพียงแต่วินาทีถัดมาเขาก็เบือนหน้าไ้ริมฝีปากขีดมากจนเหมือนคนป่วย

เหวินลือไม่รู้ว่าต้นไม้ตายซากต้นนั้นมีอะไรน่าอัศจรรย์ เพียงว่าพอเห็นคนคนนี้เขาก็เผลอหลับตาลงโดยไม่รู้ตัว จึงมองเห็นร่างวิญญูณของอีกฝ่าย

คนคนนี้มีเครื่องหมายสีน้ำตาลทองคล้ายอักขระสันสกฤต เริ่มตั้งแต่แก้มซ้ายไล่ลงมาที่กหู่ ข้างลำคอ กระดุกไ้ปลาแร่ และจบลงที่หัวใจ

สร้อยประกาศที่ข้อมือเปลี่ยนเป็นขนนกสีเขียวมรกต พันด้วยด้ายแดงสองทบ ห้อยหลวม ๆ อยู่ข้างมือ

ผิวของเขาซีดขาวเหมือนกระดาษ แต่ทั้งร่างถูกปกคลุมด้วยไอดำหนา
ทึบ เหมือนโซ่หนึบไม่ถ่วงที่พันธนาการเขาไว้ บ้างก็แน่นหนา บ้างก็หลวมคลาย
ทั้งยังเหมือนปีศาจร้ายที่โผล่ออกมาร่างวิญญาณของเขา

เหวินลือไม่เคยเห็นร่างวิญญาณที่มีไอดำหนาทึบเช่นนี้มาก่อน ทั้งหมดนี้
ล้วนเป็น...บาปเคราะห์

